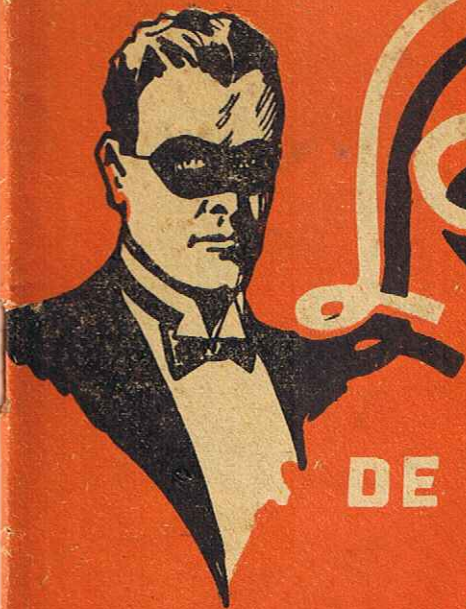

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Irène Malkowska

Nr 2200

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Irène Malkowska

Hoofdstuk I

DE ONTMOETING IN DE BAR

Het was ongeveer elf uur in de avond, toen zich, niet zonder moeite, een paar elegant geklede heren in avondtoilet, een weg baanden door de bezoekers, die waren binnengetreden in de diezelfde avond geopende „Carlton Bar”, in het hartje van Londen en waarvan men elkaar toefluisterde, dat de bouw aan de eigenaar, een voormalige fabrikant van marmelade-, vruchtensappen en jam, niet minder dan een half miljoen pond ster-

ling had gekost. Het huis, dat op die plek gestaan had, was tot de laatste steen afgebroken en had moeten plaats maken voor een van die moderne danspaleizen, waar de Jazz, de Tango en de Foxtrot hoogtij vieren.

De twee heren hadden hun overjassen in bewaring gegeven in de vestiaire en traden nu de danszaal binnen. Zij waren beiden in rok. Het waren Lord

William Aberdeen en zijn particuliere secretaris Charles Brand.

Zij stonden aan de ingang en keken onderzoekend rond, in de hoop, dat zij nog een plaatsje zouden kunnen bemachtigen. Het leek evenwel of zij zouden moeten blijven staan.

Maar de eigenaar, de heer Albert Brash, die goede ogen had, had de deftige bezoekers gezien en scheen goede klanten te ruiken. Hij verliet haastig zijn uitkijkpost, kwam handenwrijvend op hen toe en zei:

— Als de heren nog een ogenblikje geduld willen hebben, er komt dadelijk een tafeltje vrij van bezoekers, die reeds afgerekend hebben en aanstonds gaan vertrekken. Ja, zij staan reeds op. Als de heren mij willen volgen?

Lord Aberdeen en zijn secretaris namen het aanbod aan en volgden de directeur naar een tafeltje, dat juist ontruimd werd door een heer, in gezelschap van twee tamelijk opzichtig geklede dames. Lord Aberdeen knikte Brash toe met een korte hoofdbeweging en nam met zijn secretaris plaats.

Het was inderdaad een voortreffelijk plekje, dicht bij het dansplankier, vanwaar zij de dansende paren goed zouden kunnen waarnemen. Brash wenkte een kelner, wees op de beide heren en trok zich toen met een diepe buiging terug.

Lord Aberdeen en Brand bestelden iets en lieten toen hun blikken rond dwalen. Na enige ogenblikken vroeg de jonge man:

— Hoe vindt je het?

— Wel, het is te mooi voor een stoomcarroussel en niet mooi genoeg voor wat het moet voorstellen. Ik heb echter poffertjeskramen gezien, die het bij dit établissement stellig moeten afleggen.

— Je bent niet gauw tevreden, Edward, zei Brand, lachend het hoofd schuddend. Ik vind het nogal smaakvol.

— Sommige dingen zijn dat ook, op zichzelf beschouwd, maar zij horen alleen niet bij elkaar. Er is ook naar mijn smaak te veel verguldsel. Het is alles zo pompeus en parvenu-achtig!

— Het publiek is zoals ik verwacht-

— Maar wat zeg je van het publiek? te. Veel rijke leeglopers, veel geblaseerde viveurs en veel nachtvinders. De dames zijn niet veel zaaks en een groot deel van de heren is niet veel beter. Toch geloof ik, dat ik hier alweer een vruchtbaar terrein heb gevonden, dat wel waard is eens te worden ontgonnen.

— Heb je al kennissen gezien?

— Tot dusverre nog niet. Ik denk dat men eerst de kat eens uit de boom wil kijken en afwachten, wat het met deze inrichting zal worden. Maar dat hier waarlijk deftige lieden zullen verschijnen, dat betwijfel ik voorlopig.

Lord Aberdeen keek nogmaals langzaam rond, totdat zijn blikken gevestigd bleven op een schone, rijzige vrouw, die juist voorbij danste in de armen van een heervan onzekere leeftijd, gekleed in een zeer gewaagd avondkostuum en die ook hem een ogenblik had aangekeken. Hij volgde de vrouw met de blik, tot hij haar niet meer kon onderscheiden te midden van de overige dansers. Een ogenblik later echter keerde zij weer terug en nogmaals kruisten zich hun blikken. Zij was nauwelijks voor de tweede maal voorbij gegaan, toen de dans eindigde en de cavalier van de moole vrouw haar naar haar plaats bracht. Deze bleek zich op een meter of vijf te bevinden van het tafeltje, waaraan Lord Aberdeen en zijn secretaris hadden plaats genomen. De vrouw zat nu met de rug naar Lord Aberdeen toegekeerd en praatte op zachte toon met haar metgezel, die zich met een zijden zakdoek het gelaat bette.

— Naar wie kijk je toch zo? vroeg Brand nieuwsgierig. Ik heb al tweemaal iets tegen je gezegd zonder dat je het hoorde.

— Dan moet je mij verontschuldigen, mijn waarde. Mijn aandacht was ergens anders, bij die vrouw, in haar vuurrode, sterk gedecolleteerde avondjapon, die met de rug naar mij toezit, net doet of ze mij niet ziet, maar mij nu en dan in de spiegel tegenover haar scherp opneemt.

— Die vrouw met dat wasbleke gelaat en dat glanzende zwarte haar?

— Juist!

— Kennen jullie elkaar dan?

— Oppervlakkig. Zij heeft mij eens overhoop willen steken, een paar jaar geleden.

— Lieve hemel, en dat zeg je zo bedaard? fluisterde Brand op verschrikte toon. Hoe komt het dat ik het niet weet?

— Je weet het drommels goed, beste Charles. Je bent er wel niet bij geweest, toen het geschiedde, maar ik heb het je met enkele woorden verteld. Je hebt de vrouw toen ook gezien, alleen was zij toen rosblond, want zij had haar haar geverfd.

— Wat? Zou die vrouw?...

— Ja, het is Irene Malkowska, de mooie Poolse!

— En geloof je dat ze je herkend heeft?

— Ik weet het niet, maar ik weet wel, dat ze mij voortdurend aankijkt, als iemand, die in zijn geheugen rondzoekt en ieder ogenblik kan vinden, waarnaar gezocht wordt.

— Maar dat is zeer onaangenaam, vervolgde Brand verschrikt. Wij moesten maar liever heengaan.

— Waarom?

— Wat een vraag! Natuurlijk omdat het voor ons beiden noodlottig zou kunnen worden, als die vrouw eens ging uitroepen in deze volle zaal hoe je werkelijke naam luidt.

— Zij zal wel verstandiger zijn. Zij zou mij ongetwijfeld een onaangename tien minuten bezorgen, maar ik zou haar voor enige jaren misschien wel voor tien, in de gevangenis kunnen helpen, als ik de politie weer op haar spoor bracht.

— Maar die vrouw moet nog altijd met een felle haat jegens je bezield zijn. zij had je lief gekregen, Edward en jij hebt haar bruto op zij geschoven, dat heeft zij je nooit vergeven. Die vrouw levert een voortdurend gevaar voor je op. Vanwaar is zij in 's hemelsnaam zo plotseling komen opdagen?

— Voor zover ik weet, vluchtte zij een paar jaar geleden naar Frankrijk, nadat de politie hier, op mijn aanwijzingen, het leven zo zuur had gemaakt

aan de Bende der Raven, waartoe zij en haar minnaar, Luigi Cossari behoorden. Zij schijnt nu van oordeel te zijn, dat de lucht weer zuiver is en dat zij het er wel op kon wagen naar Londen terug te keren.

— Maar meldt dan toch dadelijk aan de politie, dat het gevaarlijke canaille weer hier is, vervolgde Brand op zachte toon. Kijk eens hoe ze je in de spiegel opneemt. Zij schijnt volstrekt niet meer op haar cavalier te letten, die zich vruchteloos afmat om haar aandacht te trekken.

— Ik denk er geen seconde aan, Charles. Zij is een vrouw, het is niet naar mijn smaak, om haar dadelijk te verraden. Zij heeft misschien volstrekt niets kwaads tegen mij in de zin en vroeg of laat zal zij toch wel in haar verderf lopen, ook zonder mijn toedoen.

— Daar zou ik maar niet al te stellig op rekenen, hernam de jonge man. Ik herinner mij nog maar al te goed hoe die Irene Malkowska altijd is opgetreden en hoe zij zich voortdurend heeft weten te onttrekken aan de nasporingen van de politie.

Lord Aberdeen gaf geen antwoord, maar hij wendde zijn blik niet van de mooie vrouw af, die daar op enige afstand aan een tafeltje zat en zich in het geheel niet meer met hem scheen te bemoeien.

Maar daar klonken reeds opnieuw de eigenaardige, syncopische tonen van een Jazz, de pauken daverden, de mooie vrouw stond haastig op en ging naar de dansruimte, door haar cavalier gevolgd, die moeite had haar bij te houden. Charles Brand keek haar een ogenblik na, tot zij uit het oog verdween en zei toen op dringende toon:

— Laten wij vertrekken, Edward, de ogen van die vrouw voorspellen mij weinig goeds. Het zou noodlottig zijn, als jij juist in deze dagen met haar in het strijdperk zoudt moeten treden. Bedenk dat je al je aandacht thans moet bepalen tot de gevaarlijke onderneming, welke je op touw hebt gezet.

— Misschien heb je wel gelijk, mijn waarde. Maar ik neem de vlucht niet voor haar, denk dat niet. Wij weten

beiden heel goed wat wij aan elkaar hebben en zij zal mij niet zo spoedig verraden, wees daar maar niet bang voor.

Lord Aberdeen riep de kelner, rekende af en stond op, terwijl Brand zijn voorbeeld volgde. Toen zij op straat stonden, begon Brand:

— Het is mij volkomen raadselachtig, hoe het mogelijk is, dat die vrouw je heeft herkend. Zij heeft je toch nooit onder het mom van Lord Aberdeen gezien?

— Het is volstrekt niet zeker, dat zij mij herkend heeft, Charles, al is de waarschijnlijkheid zeer groot.

— Maar ze kan je toch nooit als Lord Aberdeen gezien hebben. Je was toch altijd vermomd.

— Ik vrees dat een vermomming voor een vrouw als zij, geen al te grote waarde heeft, hernam Lord Aberdeen, terwijl hij zacht het hoofd schudde. Zij heeft John Raffles van al te dichtbij gezien, onder tal van omstandigheden, in verschillende vermommingen en haar gevoelens jegens mij waren van een andere aard dan die van de miljoenen, die mij slechts zeer oppervlakkig hebben kunnen waarnemen. Zij is vele dagen achtereen in mijn onmiddellijke nabijheid geweest, wetende wie ik was.

— Dat maakt er de zaak niet aan-

genamer op, hernam Brand verschrikt. Stel je eens voor, dat zij er achter kwam, dat John Raffles en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren.

— Dat zou inderdaad noodlottig zijn, Charles, want de naam en de titel van die edele Lord hebben mij jaren lang voortreffelijk beschermd.

— Laten wij dan maar beginnen met ons gauw uit de voeten te maken, drong Brand aan, terwijl hij Raffles bij de arm greep.

Deze wierp nog een blik achter zich, om zich te overtuigen dat de vrouw hem niet volgde en zei toen:

— Je hebt misschien wel gelijk, het is misschien niet zeer dapper, maar de voorzichtigheid kan soms een andere vorm van moed zijn. Zij is er zelfs het beste deel van, zoals een beroemd veldheer eens heeft gezegd. Kom mee.

Brand floot éénmaal op de vingers en nadat zij even hadden moeten wachten kwam er een taxi aanrijden. Raffles stond een ogenblik in beraad en zei toen op tamelijk zachte toon tot de chauffeur:

— Rijdt ons maar naar het begin van de Victoria Street en houdt daar stil.

De chauffeur tikte aan zijn pet, Raffles en Brand stapten in, het portier klapte dicht en de taxi zette zich in beweging.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

DE TUNNEL

Na een rit van ongeveer een half uur, stond de auto stil aan het begin van de Victoria Street. De beide onafscheidelijke vrienden, die gedurende de rit niet veel gesproken hadden, stapten uit, Raffles rekende met de chauffeur af en zond de man weg.

Een ogenblik bleven zij stilstaan om te zien of zij niet gevolgd waren en toen liepen zij haastig de straat verder in. Er bevonden zich om deze tijd slechts weinig voorbijgangers in de straat en Raffles zag volstrekt niets wat hem argwaan inboezemde. En toch, als hij een paar seconden langer op dezelfde plek was gebleven, zou hij misschien iets hebben opgemerkt, dat hem te denken had gegeven en dat hem zeer veel moeilijkheden zou hebben bespaard, wijl het zou dreigen, voorgoed een einde te maken aan zijn avontuurlijke loopbaan. En toch was het niet iets, wat men kon zien, noch kon horen. Het was de lucht van cresoot, nauwelijks merkbaar en toch voldoende sterk voor... een goede speurhond...

Raffles en Brand hadden zich dus afgewend, nadat zij de auto hadden zien terugrijden en zetten haastig hun weg voort. Op ongeveer honderd passen afstand verder sloegen zij een smalle zijstraat in, aan een zijde begrensd door een schutting, waarin zich een smalle deur bevond. Deze straat was volkomen verlaten en Raffles kon de deur ontsluiten en met Brand bin-

nentreden, zonder dat iemand het bemerkte.

De twee mannen bevonden zich thans in een volkomen duistere tuin, die behoorde bij een smal, tamelijk hoog huis, waarvan alleen de bovenste verdieping bewoond scheen te zijn, daar de ramen een flauw lichtschijnsel doorlieten. Zij liepen deze tuin haastig door, waarbij zij moesten vertrouwen op hun volkomen bekendheid met de plaatselijke gesteldheid, daar men hier letterlijk geen hand voor ogen kon zien en kwamen zo aan de achterzijde van het huis. Zonder dat Brand goed kon zien wat er eigenlijk geschiedde, ging de deur open. Niet het minste geraas, geen krassen van de sleutel in het slot, geen gepiep van scharnieren, volstrekt niets. Het was alsof de Gentleman-Inbreker een toverformule had uitgesproken en alsof de deur door geesteshanden was geopend. Even zacht ging de deur weer dicht en nu liet Raffles zijn zaklantaarn ontbranden, die hij steeds bij zich droeg.

Het schijnsel verlichtte een smalle gang, die zeker, evenals het gehele huis, van zeer oude datum was. De vloer was hier met grote vierkante tegels geplaveid, beurtelings wit en blauw.

Raffles stond een ogenblik stil. Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking. Hij streek zich langzaam met de hand over het voorhoofd en zei eindelijk op zachte toon:

— Hoe vreemd, dat het zien van die vrouw mij in een toestand heeft gebracht, zoals ik tot dusverre niet kende. Ik geloof dat ik gedurende mijn avontuurlijk leven getoond heb, niet bevreesd te zijn en het is dan ook geen angst die mij zo eigenaardig ontroert. Het is als een voorgevoel, dat mij zegt, dat mijn grote macht teneinde loopt.

— Dwaasheid, Edward, wij zijn hier immers volkomen veilig, over vijf minuten zullen wij in je huis in de Cromwell Street zijn en het is volkomen ondenkbaar, dat die vrouw ons heeft kunnen volgen.

— Zij kan medeplichtigen hebben gehad, die bij haar waren, hernam Raffles op sombere toon. Maar kom, laten wij huiswaarts gaan. Maar nu wij hier zijn, wil ik even onderzoeken of alles daar boven in orde is.

De twee mannen gingen verder, beklommen een smalle, eikenhouten wenteltrap en gingen op de eerste verdieping een eenvoudig gemeubeld vertrek binnen, hetwelk slechts één venster had, dat op de tuin uitzag.

Raffles sloot met de grootste behoedzaamheid het zware gordijn, zodat geen enkel lichtstraaltje naar buiten zou kunnen doordringen en ontstak toen het elektrische licht.

Hij trok een stoel voor de schoorsteenmantel, ging erop staan en zijn vingers gleden tastend langs de krullen in de hoek van een zware, vergulden spiegel. Bijna aanstonds rees deze spiegel de hoogte in en maakte een smalle opening vrij, die toegang bleek te geven tot een zeer grote kast, eigenlijk een soort verborgen vertrekje, waar, langs de wanden een zeer groot aantal kleren, uniformen en livreeën hingen, terwijl op planken daarboven een menigte kartonnen dozen stonden, allen van een opschrift voorzien. Raffles stapte van de stoel op de schoorsteenmantel en kon zo het geheime vertrekje binnengaan. Het had deuren noch vensters en de enige ingang was door de schoorsteen. Aan de voorkant van het vertrekje, achter de opening, zag men het rookkanaal, dat in de zoldering verdween.

Raffles keek om zich heen, midden in de geheime kamer staande. Hij ging langzaam het vertrekje rond, opende hier en daar een kartonnen doos met pruiken, overtuigde zich dat de gehele voorraad in de beste orde was, stapte weer op de stoel en liet het mechaniek werken, waardoor de zware spiegel langzaam weer omlaag gleed en de smalle opening volkomen afsloot. Toen zei hij op korte toon:

— Laten wij gaan!

Na het licht te hebben uitgedraaid, verlieten de twee vrienden het vertrek en daalden de trap af, tot zij de smalle gang bereikten. Hier bleef Raffles weer een ogenblik staan en liep toen onhoorbaar naar de voordeur van het huis, die zich aan het andere einde van de gang bevond. Hij had zijn lantaarn gedoofd en keek aandachtig naar buiten door het smalle ruitje, dat zich hoog boven in de deur bevond.

Brand had hem hoofdschuddend nagezien en mompelde zacht voor zich heen:

— Wat kan hem toch bezien? Zo heb ik hem nog nooit gezien. Hij doet alsof wij hier ieder ogenblik een overval te duchten hebben.

Reeds keerde Raffles terug, na het kleine luikje in de voordeur gesloten te hebben, zodat geen licht naar buiten kon doordringen.

Dicht bij de trap knielde hij neer en tastte onder de vooruitstekende rand van de eerste trede, tot hij een kleine verhevenheid gevonden had, waarop hij drukte. Onmiddellijk schoof, met een nauwelijks merkbaar gerucht, een gedeelte terzijde van de met eikenhout beschoten zijwand van de gang. Er werd een opening zichtbaar en het begin van een steile trap van beton.

Brand daalde het eerst af en Raffles volgde hem, na de geheime schuifdeur te hebben dichtgemaakt. De trap was veertien treden hoog en eindigde in een kelder, in het midden waarvan zich in de vloer een houten luik bevond, zo zwaar, dat de beide mannen moeite genoeg hadden het op te tillen. Een tamelijk brede, houten trap voerde van-

daar naar een tweede kelder, groter dan de eerste.

De twee mannen daalden tegelijk door de opening af, het zware luik met hun ruggen steunend en lieten het op deze wijze behoedzaam en zonder gerucht te maken weer in de opening terugzakken. In deze kelder stonden enige ledige vaten en kisten en allerhande rommel, zoals men ze menigmaal in dergelijke onderaardse ruimten vindt. De vloer bestond uit kleine, vierkante, rode tegels.

Raffles ging dadelijk naar een hoek van de kelder, bij de linkse wand en telde snel de tegels, tot hij bij de dertiende stil hield. Hij had zijn zakmes uit zijn zak gehaald, stak dat tussen de reet en lichtte zonder moeite de tegel op, waaronder een houten drukknop zichtbaar werd. Raffles drukte de knop omlaag en legde dadelijk de tegel weer in de opening.

Met een dof, enigszins knarsend geluid, week een gedeelte van de muur, dicht bij de hoek en die uit gewone metselstenen was opgetrokken. Bij het licht van de beide zaklantaarns werd het begin zichtbaar van een tunnel. Het lichtschijnsel speelde op een eigenaardig voorwerp, dat aan het begin van de tunnel stond en waarvan de metalen delen flitsten.

Het was een wagentje op slechts twee wielen, die op een enkele spoorstaaf liepen en hetwelk in evenwicht werd gehouden door middel van een giroscoop, dat wil zeggen, een zware stalen schijf, die met zeer grote snelheid om een horizontale spil draaide en juist werkte als de drijfrollen van onze jongens, die overeind blijven door de invloed van de middelpunt vliedende kracht. Deze zware schijf begon te werken zodra de electromotor van het wagentje in werking werd gebracht.

Raffles was op de opening toegetreden, terwijl hij zei:

— Wij zullen eens zien, of alles in orde is en of onze brave Henderson wel op zijn post is.

Binnen in de tunnel draaide hij een schakelaar om en aanstonds begonnen daar binnen aan de zoldering de elektrische lichtjes te gloeien, een eindeloze

rij, die thans lieten zien, dat de ondergrondse gang recht was als een kaars en zich zeer ver onder de grond moest uitstrekken. Raffles drukte een kleine koperen hefboom neer, trad op het wagentje toe, bracht de electromotor op gang en aanstonds vertrok het zonderlinge voertuig met grote snelheid, terwijl de giroscoop snorde als een brommolen. In een oogwenk was het uit het gezicht verdwenen.

Ongeveer vijf minuten verliepen. Toen donk er, in het begin van de tunnel, een elektrische schel, die zacht haar zilveren geluid liet horen. Raffles keek Brand glimlachend aan en zei:

— Dat is althans een grote geruststelling. De aankomst van het wagentje heeft Henderson doen ontwaken en hij heeft dadelijk het sein gegeven, om te weten wat er aan de hand is.

Dit zeggende was hij op het telefooncoestel toegetreden, dat dicht bij de geheime opening in de muur hing, nam de hoorn van de haak en zei:

— Wij zijn hier, James. Zend het wagentje maar weer terug, wat ik je verzoeken mag. Je wilt het wachtwoord weten? Braaf zo! Hier is het: „Pecunia non olet”. In orde? Gauw dan, wij komen aanstonds.

Hij plaatste de hoorn op de haak en reeds een paar minuten later klonk een eigenaardig zoemend gerucht uit de tunnel, dat spoedig sterker werd en daar kwam het wagentje aansuizen. Bij het einde van de tunnel kwamen de remmen automatisch in werking en op dezelfde plek, waar het zoeven gestaan had, kwam het vreemde voertuig tot rust.

Raffles had de geheime deur in de muur gesloten en nu namen beiden in het wagentje plaats, dat er enigszins uitzag als de zijspanwagen van een motorrij wiel en waarin een ruimte was vrijgelaten, groot genoeg om er een derde persoon in te vervoeren, of anders goederen van allerlei aard.

Degenen die van het voertuig gebruik maakten, namen achter elkaar plaats op een zadel, en wanneer er zich onverhoeds een of andere panne mocht voordoen, konden zij het voertuig toch naar het eindpunt brengen door middel van

gewone trappers, zoals men die aan ieder rijwiel vindt.

Raffles doofde het licht, nam op het voorste zadel plaats, liet de schijnwerper ontgloeien, die zich voor aan het wagentje bevond en bracht de electromotor op gang. Met een verbazende vaart, die meer dan negentig kilometer per uur bedroeg, vloog het voertuig over de enkele spoorstaaf. De rit duurde omstreeks drie minuten.

Het remde automatisch zijn vaart en de tunnel, die over de gehele lengte volkomen recht was, vlak bij de ingang hield tenslotte stil aan het einde van

van een zeer ruime kelder, geheel uit gewapend beton opgetrokken en die grensde aan het geheime laboratorium, dat zich bevond onder het tuinhuis, behorende bij het kleine herenhuis, hetwelk Raffles sedert enige jaren onder het mom van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde.

De twee vrienden stegen uit, beklommen haastig de geheime trap, bereikten het tuinhuis en vonden aan de deur Henderson, de chauffeur, een kerel als een boom en die pas gerustgesteld was toen hij Raffles en Brand in levende lijve voor zich had.

Hoofdstuk III

GEVAAR !

De vrouw, die Raffles gezien had in de Carlton Bar, was inderdaad Irene Malkowska, een internationale misdadigster, die enige jaren te voren uit Londen had moeten vluchten, maar wie de grond te Boekarest, waar zij het laatst vertoefd had, thans ook wat te warm onder de voeten was geworden.

Maar wat Raffles niet wist, dat was, dat Irène reeds bijna drie weken in de Engelse hoofdstad vertoefde en reeds haar vroegere connecties had aangeknoopt met de Bende der Raven.

Vrees voor de politie scheen zij voorlopig niet te koesteren. Zij had haar haar zo kort mogelijk laten afknippen en deed volstrekt geen moeite zich te verschuilen. Pas later zal de reden blij-

ken van dit schaamteloze gedrag en van de werkeloosheid van de politie ten hare opzichte.

Ook zij had Raffles herkend, na slechts korte tijd te hebben gearzeld.

Enige jaren geleden was zij met de Grote Onbekende voor het eerst in aanraking gekomen en zij had een vurige hartstocht voor hem opgevat. Maar de liefde van de hartstochtelijke vrouw veranderde spoedig in felle haat, toen Raffles haar koeltjes van zich wees en zelfs zijn leven niet scheen te willen kopen met een liefkozing.

Het was in de tijd, toen de strijd tussen de politie van Londen en de Bende der Raven, een der gevaarlijkste van de hoofdstad, zijn hoogtepunt be-

reikt had. John Raffles was de man geweest, die er het meest toe had bijgedragen, dat deze misdadigersbende bijna geheel werd uitgeroeid.

Niet geheel en al evenwel, want op het ogenblik, dat Irene Malkowska weer ten tonele verscheen, had zich een nieuwe kern gevormd, en reeds kwamen zich telkens meer leden aanmelden, naarmate de gestraften uit de gevangenis ontslagen werden.

De schone vrouw was volstrekt niet verschrikt toen zij Raffles terugzag. Zij wist zeer goed, dat zij voorlopig niets van hem te duchten zou hebben. Het enige gevoel dat haar beheerste, was wraakzucht en niet alleen wilde zij haar teleurgestelde liefde wreken, maar ook het lot van zovele van haar metgezellen, die door toedoen van de Grote Onbekende met de gevangenis hadden kennis gemaakt.

Enige jaren geleden was Raffles in de macht van de Bende der Raven geweest. Hij had toen weten te ontkomen op een wijze, die voor de schone misdadigster nog altijd een raadsel was en reeds toen had zij een dure eed gezworen, dat zij zich zou wreken op de man, die het gewaagd had, haar liefde te vermaden.

Irene zag Raffles weggaan en onmiddellijk nam zij haar maatregelen. Zij wenkte snel de kelner, die Raffles bediend had en fluisterde hem toe:

— Laat die twee heren volgen, die zoeven zijn weggegaan, Jim. En geen stomiteiten, versta je. Het is een zaak van het grootste belang. Waarschuw vlug „Brandy Soda”, hij staat bij de deur. Haast je. Kom mij hier de uitslag melden.

Vlug als een haas verdween de kelner en langs een hem bekende omweg bereikte hij eerder de deur dan Raffles en Brand. Hij trad op een haveloos geklede kerel toe en nam hem terzijde.

— Een boodschap van Irene, Brandy Soda, fluisterde hij haastig. Aanstonds komen er twee heren naar buiten: een lange, met grijze ogen, en een kleinere, met dikblond haar. Zij dragen allebei zwarte, laken capes, met rode zijde ge-

voerd. Irene wil tot iedere prijs weten, waar zij blijven.

Brandy Soda knikte en bromde:

— Accoord! Begrepen!

Snel trad de kelner terug, want reeds kwamen Raffles en Brand de trap af en hij wilde niet gezien worden. De beide mannen moesten op het trottoir even wachten, voor zij een taxi hadden kunnen krijgen.

Nauwelijks waren zij ingestapt, of de haveloze man haalde een klein flesje uit zijn zak, ontkurkte het en wierp een gulp van de donkerbruine inhoud tegen een der achterwielen van de auto. Het was creosoot. De auto reed weg en Brandy Soda, met een brede grijns, zag haar verdwijnen. Toen mompelde hij voor zich heen:

— Haast je maar niet zo, al rijdt je nog zo hard, je zult mij nu niet meer ontkomen.

Hij sloeg zijn overjas open en uit een wijde binnenzak diepte hij een klein hondje op. Het was wat kenners een mormeltje zouden noemen, een hond zonder enig ras, die overeenkomst vertoonde met een ruigharig pinchertje, een hazewind en een takshond. Om de waarheid te zeggen was het een buitengewoon lelijk dier, niet veel groter dan een flinke rat, maar blijkbaar buitengewoon schrandere.

Brandy Soda liet de hond slechts even aan het flesje met creosoot ruiken en zette toen het dier, dat zich proestend had afgewend, met een kort bevel op de grond.

— Als hij die scherpe lucht niet tot het einde blijft volgen, al was het naar de duivel, dan wil ik geen druppel meer drinken, bromde Brandy Soda voor zich heen. Maar het kan een langdurige karwei worden.

De hond had de lelijke kop naar de grond gebogen en volgde, zonder een ogenblik te aarzelen, het creosootspoor. Langzamerhand verzwakte de lucht een weinig, doordat het spoor voortdurend met de lucht in aanraking was geweest, maar zo scherp is deze teerlucht, dat zelfs een middelmatige speurhond ze vele honderde mijlen ver kan volgen en

zover behoefde Tip — zo was de naam van het mormeltje — niet te gaan.

Maar toch moest Brandy Soda ruim vijf kwartier lopen, voor de hond eindelijk op een punt was gekomen, waar hij blijkbaar besluiteloos rondliep, om vervolgens rechtsomkeert te maken. Brandy Soda begreep dus dat hij op het punt was aangekomen, waar de beide personen die hij moest volgen waren uitgestapt. Hij liep naar de eerstvolgende straat toe en las daar de naam van de straat op het naambordje.

— Victoria Street? bromde hij nadenkend voor zich heen. Wat drommel, wacht eens even, daar moet het huis zijn van die duivelse Raffles. Zou hij het geweest zijn, die Irene mij liet volgen? Maar dan had ze toch veel beter gedaan, als ze mij had opgedragen hem dadelijk een mes tussen de ribben te steken.

Hij nam ook de naam van de zijstraat op en mompelde toen:

— Ik zal haar maar telefoneren, dan behoeft zij geen tijd te verliezen.

Hij trad een apotheek binnen, kocht een kleinigheid en verzocht te mogen telefoneren. Een paar seconden later was de kelner van de Carlton Bar aan het toestel en weinige ogenblikken later wist Irene Malkowska wat zij weten wilde.

De jonge vrouw had gedurende al die tijd het nieuwe nachtlokaal niet verlaten. Zij bleef daar wachten met het geduld van een kat, die op wacht is voor een muizenhol. Toen de kelner terugkeerde met zijn boodschap, trilde haar hand, die het gouden cigarettentijpje vasthield, slechts even, en haar zwarte ogen fonkelden. Maar anders verried niets haar aandoening. Zij was op dat ogenblik geheel alleen. Op zachte toon zei zij tot de kelner:

— Het is goed, Jim. Brandy Soda heeft zijn best gedaan. Er is nu geen sprake meer van een vergissing. Als die man in de Victoria Street uit de auto is gestapt op honderd passen afstand van het huis, waarop de politie nog altijd het oog houdt, dan was het Raffles en niemand anders. Ik wist ook wel dat ik mij onmogelijk kon vergis-

sen. Maar nu niet langer gepraat. Wij moeten aan de slag.

— Mag ik weten wat je van plan bent te doen, Irene?

— En dat vraag jij, die op de hoogte kunt zijn van hetgeen vroeger is voorgevallen? Wat zou ik anders doen, dan hem in de val te laten lopen en mij dan op hem te wreken? Hij kent mij nog niet; hij zal het weten, wat het betekent, als men een vrouw als ik ben vernedert en beledigt.

— Neem mij niet kwalijk, Irene, maar je hebt hem nog niet, zei de kelner hoofdschuddend. Je verbeeldt je toch niet dat je hem nog in dat huis zult vinden?

— Als hij er niet is, dan zal ik het onderzoeken, vannacht en als het moet dagen en weken achtereen, totdat ik de uitweg uit zijn hol heb gevonden, of de geheime schuilplaats, waar hij zich dan ergens verborgen houdt. Maar ik hoop dat wij hem kunnen overvallen en dat wij hem daarginds nog zullen aantreffen. Bel Delmont even op en zeg hem dat hij mij wacht met een snelle auto aan de ingang van deze bar, met drie of vier vertrouwde en vooral sterke mannen. Aan zuigelingen hebben wij niets, waar het een man als Raffles betreft.

Op dit ogenblik werd de kelner door een der bezoekers gewenkt en hij moest zich verwijderen.

Irene was langzaam opgestaan en sloeg haar zijden cape om. Zij verliet de bar, nagezien door de bewonderende blikken van een groot aantal heren, op wier gelaat zich misschien wel een andere aandoening zou hebben afgetekend, indien zij geweten hadden wie deze vrouw was. Zij vertoefde nog even in de cabaretzaal en toen zij eindelijk de bar verliet, kwam daar juist een grote auto aanrijden, een gesloten wagen, waarin vijf mannen zaten en die stilhield voor het nieuwe gebouw.

Het portier werd van binnen geopend en een donker mannenhoofd kwam even naar buiten steken en keek rond. Irene trad snel op de auto toe en zei op zachte toon tot de man die het portier geopend had:

— Goed dat je er bent, Delmont. Ik geloof dat het voor mij een goede nacht wordt.

— Wat is er eigenlijk aan de hand?

— Wel, niets anders dan dat ik het spoor van Raffles terug hebt gevonden. Hij moet op dit ogenblik in zijn huis in de Victoria Street zijn en zonder enig gevaar te duchten.

— Als dat waar is, Irene, dan heb je je terugkeer in ons midden op een schitterende wijze ingeleid. John Raffles zal het ons wel nooit meer lastig kunnen maken. Maar waarom zouden wij niet aanstonds de politie waarschuwen en haar dit werkje overlaten?

— De politie? En ik dan? Geloof je dat het mij voldoende zou zijn, hem in de gevangenis te weten? Ha, ha, ha, dan ken je mij nog niet. Ik wil zijn bloed zien, ik wil er voor goed een einde aan maken. O, hoe snak ik er naar, die man te zien beven, die mij hooghartig van zich heeft gestoten. Die mij met minachting bejegende. Meer nog hij heeft mijn vrienden gedood of aan de beul overgeleverd. Hij moet sterven.

— Nog altijd hetzelfde katje van vroeger, zei Delmont grinnikend. Nu, als wij hem kunnen krijgen, dan kun jij verder met hem doen wat je wilt, maar alleen op deze voorwaarde, dat het ons geen last berokkent. Ik zelf zou ook liever zien dat Raffles voorgoed van het wereldtoneel verdween, maar niet ten koste van de veiligheid der bende, aan welker hoofd ik sta.

— Maak je maar niet bezorgd, ik zal wel zorgen dat alles stil en zonder opzien te baren, in zijn werk gaat, heren Irene. Je hebt toch, hoop ik, alles bij je wat nodig is om binnen te dringen?

— Dat spreekt vanzelf. Maar dat wil ik je wel zeggen: wij zijn er nog niet binnen. Als hij daar werkelijk de nacht doorbrengt, dan zal hij wel maatregelen hebben genomen, om zich tegen iedere overval te beschermen. Heeft hij jou ook gezien?

— Zeker heeft hij dat.

— Daar heb je het al. Maar nu is hij natuurlijk op zijn «qui vive».

— En dat wordt er niet beter op, Delmont, als wij hier als oude vrouwen blijven kletsen, viel Irene hem op ruwe toon in de rede. Schik een eind op dat ik, gemakkelijk zitten kan.

Zij wendde zich tot de chauffeur, zei hem op zachte toon een paar woorden en nam toen in de auto plaats. Het portier klapte dicht en de grote wagen zette zich in beweging. Snel, en de kortste weg kiezend, stuurde de chauffeur de wagen door de nachtstille straten en stopte op de plek, welke Brandy Soda had opgegeven.

Dadelijk trad de haveloze man uit de duisternis van een diep portiek te voorschijn en kwam voor het portier staan, waarvan Irene Malkowska het raampje had laten zakken.

— Iets bizonders gezien, Brandy? vroeg ze zacht.

— Niets, edele vrouw, antwoordde de man. Als uwe Majesteit zich wil verwaardigen uit te stappen? Zijn huis is nauwelijks honderd passen hier vandaan en hij heeft uitstekende oren, dat zult gij misschien wel weten.

— Houdt je onbeschaamde opmerkingen maar voor je, Brandy, zei de jonge vrouw, terwijl ze de wenkbrauwen fronste. Ik ben niet in een stemming voor grapjes. Vooruit mannen, wij zullen het overige van de weg te voet moeten afleggen, want die dronkelap heeft gelijk, als Raffles een auto voor de deur hoort stilhouden, maakt hij zich dadelijk uit de voeten.

Het gehele troepje boeven verliet snel de auto die nu zeer langzaam nog en vijftigtal meters verder reed en toen post vatte bij het begin van een brede zijstraat. Het was nu zo laat, dat niemand meer op straat zich vertoonde. Trouwens, wie zou het kleine gezelschap uitstekend geklede heren gewantrouwd hebben, of de jonge, mooie vrouw, in haar dure kleding?

Wat Brandy Soda betreft, hij hield zich wijselijk achteraf, daar het zeker een eigenaardige indruk zou hebben gemaakt, die schooier zo vertrouwelijk te zien praten met die deftige lieden.

— Dit is het huis, zei Delmont op fluisterende toon, toen het kleine troepje het smalle, oude gebouw bereikt had.

— Spoedig aan het werk, beval Irene. En zo zacht mogelijk, want de bovenverdiepingen zijn bewoond. Ik zie dat je „Keylock Bucj” bij je hebt. Des te beter. Dan moet onze koning van het slotenmakersgilde maar gauw eens aan het werk gaan.

— Aan de voorzijde? vroeg Buck, 'n klein mannetje met een smal, tanig gezicht.

— Ben je dol? Dan konden wij de zaak evengoed aanstonds verloren geven, antwoordde Irene ongeduldig. Het moet natuurlijk aan de achterkant geschieden. Het huis heeft een achterdeur die in een tuin uitkomt, door een schutting omgeven, daar in die zijstraat. Laat er een op wacht blijven staan, wij anderen gaan over de schutting. Ik wil

er in ieder geval bij zijn.

Terwijl iemand op wacht bleef staan, in de schaduw van een vooruitspringende muur, gingen de anderen snel de zijstraat in, tot zij de schutting bereikten. Eén man ging in gebukte houding tegen de schutting leunen en de jonge vrouw klom, geholpen door twee harer metgezellen, met katachtige lenigheid op zijn rug en vandaar op de schuttingrand, zonder zich in het minst te bekommeren om haar kostbare kleding. De anderen volgden vlug en zonder gerucht te hebben gemaakt stonden zij aan de andere kant van de hoge schutting.

Zelfs in deze duisternis kon Delmont de ogen van Irene zien fonkelen als die van een tijger, toen zij zacht fluisterde:

— En nu opgepast! Als hij hier werkelijk binnen is, dan mag hij over een half uur zijn testament maken.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk IV

HET GEHEIM VAN RAFFLES

Zonder zich zelfs te bewegen bleven de vijf mannen en de vrouw enige tijd in luisterende houding staan. Toen boog Irene zich naar Keylock Buck en fluisterde hem in:

— Probeer het maar niet aan de deuren, maar liever aan een van de ramen. Ik geloof dat zij met luiken gesloten zijn, maar dat zal voor jou wel geen bezwaar zijn, jij bent daarin zo handig.

— Je weet wel Irene, dat ik zou proberen voor jou de hemelpoort open te breken.

— Ik weet wel dat je veel voor mij over hebt, Buck, doe je best maar. Delmont zal je zeker belonen als je slaagt.

Buck bromde iets voor zich heen en wierp een felle blik vol haat in de richting van zijn chef, van wie hij maar al te goed wist, dat hij op dit ogenblik de bevoorrechte minnaar was van Irene Malkowska.

Toen ging hij behoedzaam over het gras naast het grindpad naar de achterzijde van het huis en begon met de grootste zorgvuldigheid het raam te onderzoeken, dat zich naast de deur bevond. Het was aan de binnenzijde gesloten met een ijzeren luik, zoals hij spoedig genoeg ontdekte. Even krabde Buck zich achter het oor, maar toen klemde hij de tanden opeen.

Hij haalde van onder zijn jas een kleine handtas te voorschijn, opende deze en nam er een snijdiamant uit. Met een zacht geluid, alsof er zijde werd gescheurd, sneed de diamant door het glas, hij besmeerde zijn hand met iets uit een doosje, dat veel op zalf geleek, drukte toen die ingesmeerde hand op de ruit en een ogenblik daarna kon hij deze uit de sponning nemen.

Nogmaals onderzocht hij het luik en bevond dat het uit een enkel stuk bestond en zeer stevig gesloten was. Maar de bandiet dacht er niet aan het spel zo spoedig gewonnen te geven. Hij vond een smalle reet, stak er een zeer fijn zaagje tussen en sneed er steeldarel draad door, die het alarmklokje moest doer overgaan.

Daarop begon hij met het grootste geduld en door middel van allerlei fijne gereedschappen het luik aan te tasten, totdat hij er tenslotte in geslaagd was de sluiting door te vijlen. Hij duwde ever en het luik week.

Irene Malkowska, die met gespannen aandacht had toegekeken, klopte hem op de schouder en fluisterde:

— Dat heb je heel knap gedaan, Buck en in nauwelijks een kwartier. Raffles zelf zou het je niet kunnen verbeteren. Nu gauw naar binnen. Houdt je wapens gereed en aarzel vooral niet er dadelijk gebruik van te maken, wanneer het noodzakelijk is.

Eén voor één klommen de schelmen naar binnen en bevonden zich nu in een schaars gemeubeld vertrek, waarvan de deur uitkwam op een smalle gang. Hier stonden zij weer geruime tijd stil, om te luisteren, totdat de vrouw op zachte toon beval:

— Naar boven. Zijn slaapkamer is op de eerste verdieping.

— Maar denk er om dat hij iemand bij zich had, fluisterde Brandy Soda, die was meegegaan.

— Als die vent Raffles te hulp komt, moet hij er ook aan geloven en anders kun je hem mijnentwege laten lopen, hernam Irene schouderophalend. Raffles is de man, die ander was slechts zijn werktuig, die deed wat Raffles hem opdroeg.

— Maar die kan ons misschien nog schade genoeg berokkenen, meende Delmont.

— Daar behoef je geen vrees voor te koesteren. Die jonge man zou zeker zelf nooit op het denkbeeld zijn gekomen in te breken en, vergeleken met het genie van Raffles, hebben zijn bekwaamheden niets te betekenen. En nu vooruit. Houd je revolvers en je messen gereed. Heb je ook gezorgd voor het gifgas, Delmont?

— Er is op alles gerekend, Irene, antwoordde haar minnaar. Als de kamer niet al te groot is, zal mijn voorraad ruimschoots toereikend zijn om hen beiden te bedwelmen.

— Voortgemaakt dan.

Zacht als katten slopen twee mannen de trap op. Het waren Delmont en Brandy Soda, die allereerst zouden trachten de slaapkamer met een bedwelvende damp te vullen. Twee anderen gingen terug naar de tuin, om daar te beletten dat het wild langs het raam zou kunnen ontsnappen, in geval Raffles ontijdig mocht ontwaken onder de invloed van het bedwelvende gas. De anderen hielden aan de voet van de trap de wacht.

Delmont had een stalen fles uit een handtas genomen, die wel enigszins geleeleek op een gewone spuitwater-syphon. Hij maakte er een gewapende rubber-slang aan vast, terwijl Brandy Soda

naar een goede plek zocht, om het uiteinde van die slang binnen het vertrek te brengen. Een blik door het sleutelgat zei hem, dat hij niet behoefde te trachten het gas daardoor binnen te voeren, want de sleutel stak blijkbaar van binnen op het slot.

Maar eindelijk had hij toch iets gevonden. Het huis was oud en de deuren sloten niet al te goed meer. Dat was ook met deze deur het geval, die aan de bovenzijde een kier vertoonde van bijna een centimeter breedte. Het afgeplatte einde van de rubberslang werd door deze kier gestoken en met behulp van een Engelse sleutel draaide Delmont het ventiel open, zodat het giftige gas ongehinderd het vertrek kon binnen stromen. Na een kwartier ongeveer was de fles leeg.

— Dat zal wel voldoende zijn, fluisterde de bandiet grijnslachend.

Hij zette de stalen fles behoedzaam neer en daalde een paar treden de trappen af, terwijl hij zacht zei:

— Het is afgelopen, Irene. Ik denk wel dat ze hun bekomst hebben.

— Als je hen maar niet te veel hebt gegeven, zodat ik hen daarbinnen al dood vind, zei Irene. Ik zou het je nooit vergeven, als je mij belet had, hem mijn wraak in het gelaat te spuwen.

Zij was onder het spreken de trap opgelopen door de anderen gevolgd. Op het smalle portaal deden allen een gasmasker voor, teneinde aanstonds zonder gevaar te lopen, te kunnen binnendringen.

— Kijk jij eens naar het slot en de grendels, Buck, zei Irene zacht.

— De deur is helemaal niet gesloten. Kijk maar.

Hij greep de knop, draaide eraan en duwde de deur zonder enige moeite open, terwijl hij dadelijk het gasmasker weer voor zijn mond liet vallen.

Bijna tegelijk traden alle bandieten het vertrek binnen, hun revolvers en messen in de vuist. Irene Malkowska was de eerste. In haar kleine vuist flikkerde het lemmet van een korte dolk, die zij zoeven van haar kouseband had losgemaakt. Maar verblijft bleven allen staan. Daar stond het grote bed, keurig

opgemaakt en onbeslagen. De deur van het aangrenzende vertrek stond open. Met een doffe kreet van woede stormde Irene er binnen. Daar vond zij een tweede bed, dat eveneens onaangeroerd was. Zij snelde weder naar het andere vertrek en schoof het raam open, teneinde aan het giftige gas gelegenheid te geven weg te trekken.

En daar stond zij, bij het venster, met gebogen hoofd en gebalde vuisten, terwijl haar ogen bliksems schoten boven het gasmasker, dat het gehele benedengedeelte van het gelaat bedekte. Eensklaps hief zij de rechterarm op en stiet de dolk met een zo heftige beweging van doller woede in het hout van de raampost, dat zij moeite had het wapen weer los te maken. Na enige minuten rukte zij het gasmasker af en sissend kwam het over haar lippen:

— Zij zijn dus weer weg. Alles was vruchteloos. Ben je hier in de buurt gebleven? zo wendde Irene zich tot Brandy Soda:

— Op nauwelijks tien passen afstand. Ik ben jullie pas tegemoet gekomen, toen ik de auto hoorde aankomen.

— En niets verdachts gehoord?

— Niets. Ik wist niet beter of zij zouden hier nog zijn.

— Kunnen zij niet aan de achterkant van het huis ontkomen zijn, zonder dat je het merkte?

— Dat is bijna onmogelijk. Ik heb daarop gerekend en ik heb post gevat juist tegenover de zijstraat, om ook de schutting in het oog te kunnen houden.

— Het is goed, hernam de jonge vrouw kortaf.

Zij stond een ogenblik in gedachten en vervolgde:

— Wij behoeven er natuurlijk niet op te rekenen dat hij nog hier in huis is. In dat geval zou het lawaai, dat wij gemaakt hebben, hem wel hebben doen ontwaken. Maar nu wij hier binnen zijn gedrongen, nu zal ik niet rusten voor wij het geheim van dit huis doorgrond hebben. Er zijn misschien schuilhoeken en al zou ik mij hier door de politie moeten laten arresteren, ik zal ze vinden. Kom mannen, wij gaan alle kamers zorgvuldig door.

Zodra het giftige gas uit de slaapkamer was weggetrokken, werd het raam veer gesloten, het gordijn dichtgetrokken en het electrisch licht werd opgeblaauid. Met grote zorg werd het gehele vertrek doorzocht. Maar bekwame lieden als Delmont en Buck zagen al heel gauw dat er althans in deze kamer onmogelijk schuilplaatsen konden zijn, na lat zij de dikte van de muren hadden onderzocht. Dat zelfde gold voor het aangrenzende slaapvertrek.

Maar een derde kamer wekte aanstonds de argwaan van Delmont, die in het midden van het vertrek bleef staan en aandachtig rondkeek. Toen trad hij angzaam op de schoorsteen toe, bukte zich, trachtte in het schoorsteengat te kijken en richtte zich weer op, terwijl hij zacht iets voor zich heen bromde. Hij ging opzij van de spiegel staan, trachtte er achter te kijken, wat hem niet lukte en wilde toen een poging doen, de spiegel van zijn plaats te tillen. Waarschijnlijk drukte hij hierbij onbewust op de kleine verhevenheid in de rand van de spiegel, want geruisloos rees het zware ding omhoog en maakte aldus de opening van het geheim vertrekje vrij.

Onwillekeurig hadden allen hun revolvers opgeheven, in de stellige verwachting, dat Raffles zich in deze geheime kamer moest ophouden, maar spoedig ontdekten zij hun vergissing. Delmont was reeds op een stoel geklauterd en vandaar op de schoorsteenmantel gestapt, zodat hij het vertrekje kon binnengaan. Hij betastte alle kleren die daar hingen, om zich te vergewissen, dat er zich niemand achter verschool, overtuigde zich dat het hokje geen enkele deur bezat, dat er zich in de plankenvloer geen luik bevond en voegde zich toen weer bij de anderen met de woorden:

— Ik vermoedde al dadelijk, dat er iets met die schoorsteen niet in orde was. Zoals je ziet, heeft hij daar een gehele opslagplaats van vermommingen en de politie heeft daar al die tijd niets van ontdekt.

— Verder! Verder! beval Irene Malkowska ongeduldig. Ik ben hier niet gekomen om naar kleren te zoeken, ik wil de man vinden, die ze droeg. Naar beneden! Misschien vinden wij iets in de kelders.

Allen daalden de trap weer af en stonden nu opnieuw in de smalle gang, aan weerszijden met door de tijd bijna zwart geworden eikenhout beschoten. Vruchteloos zochten zij hier naar een kelderdeur.

— En er moet toch een kelderruimte zijn, bromde Delmont verwoed. De grond klinkt hol onder onze voeten.

— Maak eens een paar tegels los, beval Irene. Het is nog geen half drie, wij hebben nog wel twee uren, voor het volkomen dag is en ik zou anders toch niet kunnen slapen.

Reeds hadden zich een paar van de bandieten gebukt en met de sterke lemmetten van hun messen konden zij een paar van de grote tegels uit de vloer lichten. Daaronder bevond zich een laag metselstenen waarvan er ook enige verwijderd werden. Vervolgens kwamen er dikke eiken planken, v r een deel vergaan door de invloed van ouderdom en vocht, over zware dwarsbalken gelegd en toen er een gat in die planken was gemaakt, kon men in de daaronder gelegen kelderruimte zien.

— Ik dacht het al, zei Delmont. Er moet hier ergens een geheime toegang tot die kelder zijn.

— Wij zullen ons niet de moeite geven er naar te zoeken, riep Irene nijdig. Maakt dat gat maar wat groter, dan zullen wij ons er door laten zakken. Jullie hebt toch wel touw bij je?

— Neem mij niet kwalijk, Irene, maar dat is wel een beetje te veel verlangd, zei Delmont spottend. Toen je mij liet halen, wist ik natuurlijk niet, dat wij een Alpentochte zouden ondernemen. Maar in de tuin zal wel ergens touw te vinden zijn, of een ladder, wat zeker even goed is.

— Ga dan kijken of er iets van onze gading te vinden is. Wij moeten tot iedere prijs naar beneden.

— Maar als zij daar beneden zijn en ons één voor één neerschieten? vroeg Brandy Soda, die een voorzichtig man was.

— Dat kan alleen met de eerste geschieden, antwoordde Irene koeltjes. Wij zullen nog wel andere middelen te baat nemen, om hen te pakken te krijgen, maar zij zijn daar niet meer, wees daar maar zeker van. Vlwg, touwen of een ladder.

Een paar mannen slopen door de gang weer naar de duistere tuin en keerden een ogenblik later terug met een vrij lange ladder, die lang genoeg bleek te zijn om van de bodem van de kelder tot even boven de opening in de vloer te reiken, welke intussen door de andere bandieten voldoende vergroot was om zelfs aan de dikste onder hen doorgang te verlenen. Irene toonde haar moed, door als eerste van allen naar beneden te klimmen. Zij werd op de voet gevolgd door Buck en de anderen. Zodra zij weer licht hadden gemaakt, wees Irene op de betonnen trap en zei:

— Daar aan het bovenste van de trap is een houten paneel, zeker een van de eikenhouten schotten in de zijwand van de gang. Nu, wij hadden misschien uren naar de juiste wijze kunnen zoeken, om dat paneel te doen bewegen. En nu allen aan het werk.

— Wát voor werk? vroeg Brandy Soda onnozél. Ik kan niet inzien wat wij hier te maken hebben? Er staat niets in deze kelder.

— Ik geloof dat ik dat ook wel zou hebben opgemerkt, zonder dat jij me daar opmerkzaam op behoefde te maken, zei Irene scherp. Maar je schijnt niet het luik in de vloer te hebben gezien. Vooruit mannen, wij moeten verder, altijd verder. Open dat luik.

Een paar van de krachtigste mannen bukten zich, maar hadden moeite genoeg het zware luik te openen, terwijl een derde met de revolver in de vuist bij de opening klaar stond. En weer was Irene de eerste, die onverschrokken de houten trap afdaalde, die naar de tweede kelder voerde. Toen de anderen haar wilden volgen, riep de jonge vrouw:

— Laat een van jullie bij het luik blijven opdat het niet boven ons gesloten kan worden. Het is immers niet onmogelijk dat die schurk van een Raffles zich toch nog ergens in het huis verborgen heeft gehouden.

Een der bandieten bleef dus bij het luik de wacht houden en de anderen zochten ijverig in de vaten en lege kisten, de revolver tot schieten gereed.

Wat Irene betreft, zij begreep wel, dat ook deze kelder een geheim moest hebben, dat er een tweede uitgang moest zijn. IJverig begon zij, door Keylock Buck en Delmont geholpen, de muren te bekloppen. Een daarvan leek een weinig hol te klinken en toch vertoonde zich nergens een voeg, een reet. De kisten en vaten werden van hun plaatsen geschoven, maar zij vonden niets. En toen was de jonge vrouw vast overtuigd, dat deze kelder een geheime uitgang moest hebben, waartoe zou hij anders dienen?

— Onderzoek zorgvuldig de vloer, beval zij. Misschien is er een weg naar beneden, nog dieper. Maak desnoods alle tegels los, vooral die langs de muren. En natuurlijk alleen voor zover zij niet door zware kisten of vaten bedekt zijn.

Op dit bevel wierpen alle mannen zich op de knieën en begonnen met de grootste ijver alle tegels langs de onderzijde van de vier wanden van hun plaats te lichten.

Nauwelijks waren ze tien minuten met dit werk bezig of Buck slaakte een kreet van zegepraal en wees met uitgestrekte wijsvinger op de houten knop in de opening die hij zoeven had vrij gemaakt. Hij drukte er op en aanstonds schoof een gedeelte van de muur terzijde en maakte de ingang tot de tunnel vrij.

Enige ogenblikken bleven de bandieten in de grootste verbazing staan. Wel had Irene reeds begrepen, dat er aan dit huis een geheime uitgang moest zijn, maar zij had niet vermoed dat zich onder de grond op deze plek zulk een lange tunnel zich zou uitstrekken, kaarsrecht.

Zij zelve was de eerste die langzaam naar voren trad en voorzichtig rondkeek. Delmont volgde haar op de voet. Zij bekeken samen het elektrische wagentje en reeds wilde Delmont er de hand naar uitstrekken, toen de jonge vrouw hem met een gebaar weerhield en op zachte toon zei:

— Raak het niet aan. Ik ken Raffles. Hij zal wel zo verstandig zijn geweest de nodige voorzichtigheidsmaatregelen te nemen, in geval deze tunnel werd ontdekt en als wij van dat wagentje gebruik maken of hier iets aanroeren, kunnen wij er zeker van zijn dat hij het aan het andere uiteinde van de tunnel zal bemerken. Het is zelfs niet zeker of het openschuiven van de deur niet tengevolge heeft gehad, dat er aan het andere einde een waarschuwingssein lonk. Wij zullen dus lopen, zonder van het eigenaardige voertuig gebruik te maken en aan het andere einde van deze tunnel hoop ik mijn wraak te vinden.

— Zullen wij de deur achter ons open laten?

— Natuurlijk. Wij mogen ons de terugweg niet afsnijden. Raffles is geen kind en je hoeft vooral niet te denken dat wij er reeds zijn. Als hij zich ontdekt weet, dan zal hij zijn huid zeker duur verkopen. En nu vooruit, ik voel dat wij ons doel spoedig bereikt zullen hebben.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk V

DE STALEN DEUR

Het was omstreeks half drie in de nacht toen Raffles, die gewoonlijk zeer licht sliep, plotseling wakker schrikte door een geluid in welks aard hij zich onmogelijk kon vergissen. Het was het schelle, doordringende en hoge geluid van een zilveren alarmbel, die vlak bij het hoofdeinde van zijn bed was aangebracht.

Onmiddellijk zat Raffles overeind, dadelijk klaar wakker en keek naar de schel, waartegen het kleine hamertje nog altijd met grote kracht en snelheid bleef trillen. Hij liet zich snel uit bed glijden, schoot zijn lederen muilen aan en trad op de tussendeur toe, welke zijn eigen vertrek van dat van Charles Brand scheidde.

En nog altijd ratelde de bel, toen Raffles al naast het bed van de jonge man stond, die nog rustig sliep, zijn hand op zijn schouder legde en hem zacht heen en weer schudde. Dadelijk was Brand wakker. Hij wreef zich de slaap uit de ogen en plotseling drong de klank van de zilveren bel tot hem door. Hij wierp het deksel van zich af en zei op verschrikte toon:

— Edward, de schel gaat.

— Ja, Charles, de schel gaat en je ziet dus, dat ik vanavond niet geheel en al ongelijk had, toen ik een beetje pessimistisch gestemd was. Iemand heeft de deur aan de andere kant van de tunnel geopend. Sta gauw op.

Terwijl Brand uit bed sprong en enige kledingstukken aantrok, ging Raffles naar zijn slaapkamer terug en zette de bel stil. Vervolgens trad hij op een der wanden van het vertrek toen en nam een klein schilderij van zijn plaats, hetwelk een opening bleek te bedekken, waarin een viertal kleine elektrische lampjes van verschillende kleur waren aangebracht. Op dit ogenblik gloeide er een lampje van geel glas. Raffles zette het schilderij op de grond en begon zich haastig aan te kleden. Zijn gelaat was bleek en een diepe rimpel had zich tussen de wenkbrauwen gegroefd.

Brand vertoonde zich op de drempel van de tussendeur, nu zelf zeer veront-rust, terwijl hij bezig was een boord om te doen.

— Wat kan dat zijn? vroeg hij op zachte toon, alsof hij vreesde dat men hem zou kunnen horen.

— Een vraag waarop maar één antwoord is, Charles. Het is natuurlijk niemand anders dan dat duivelse wijf, Irene Malkowska, met of zonder de politie.

— Wat denk je te doen?

— Ik blijf tot het laatste ogenblik hier. Ik geef de vesting niet over voor ik mijn laatste kruik verschoten heb. Ik hoop dat de stalen deur aan deze zijde van de tunnel hen zal tegenhouden en dan kan alles misschien nog goed aflopen. Is dat niet het geval, weten zij hier binnen te dringen, dan vrees

ik dat er in mijn leven een grote verandering zal plaats grijpen en dan wordt mij een van mijn krachtigste wapens, mijn persoonlijkheid als Lord Aberdeen uit de hand geslagen. Ik zal dan om zo te zeggen vogelvrij zijn in mijn eigen land, het zal mij zelfs moeilijk vallen mij in het bezit te stellen van mijn vliegmaschine, mijn duikboot, zelfs mijn gewone motorboten. Ik zal van voren af aan moeten beginnen.

— Zover zijn wij gelukkig nog niet, Edward, riep Brand uit. Hebben zij van het wagentje gebruik gemaakt?

— Neen, het gele lampje gloeit. Zij zullen misschien niet durven omdat Irene begripen moet dat ik mij niet laat verrassen en dat er hier wel een alarmsein zal klinken, als zij van de wagen gebruik maken. Maar nu niet langer getreuzeld, misschien bedenken zij zich nog en dan kunnen zij binnen vijf minuten het andere einde van de tunnel bereikt hebben. Laten wij dadelijk Henderson waarschuwen.

Vliegensvlug hadden de beide mannen zich aangekleed en toen zij het vertrek verlieten gloeide nog altijd het gele lampje, ten bewijze dat men aan de andere kant van de tunnel het elektrische voertuig niet had aangerood, want in dat geval zou de rode lamp zijn gaan gloeien. Raffles en Brand daalden haastig en volkomen geruisloos de brede trap af, bereikten de vestibule en betraden de gang, die naar de achterzijde van het huis voerde. Raffles opende de deur, die met zware grendels gesloten en voorzien was van een alarminrichting en haastig gingen de twee vrienden door de tuin.

Boven de garage sliep Henderson in zijn kamertje, de trouwe reus, die Raffles zo menigmaal met zijn leven verdedigd had tegen de vreselijkste gevaren. Naast de brede deur van de garage was een knop aangebracht, waarop Raffles drukte. Toen zei hij tot Brand:

— Stel James op de hoogte, zeg hem dat hij zich onmiddellijk moet aankleden, geheel en al, versta mij goed, want niemand kan zeggen, of wij binnen een half uur niet verplicht zijn te

vluchten en voeg je dan met hem bij mij beneden in de geheime werkplaats.

— Begrepen, Edward, antwoordde Brand zacht. Maar kun je, als de nood aan de man komt, niet het uiterste middel gebruiken en de tunnel over een gedeelte laten instorten?

— Neen, Charles, dat middel kan en wil ik niet meer toepassen. Boven de enige plek, waar het mogelijk zou zijn zulk een instorting te bewerkstelligen, staat een groot huis, vol mensen. Je kent mij voldoende om te weten dat ik, om mijzelf te redden, het leven van dertig of veertig onschuldigen niet in de waagschaal zal stellen.

— Dan moeten wij maar op de stalen deur vertrouwen, riep Brand uit, terwijl Raffles in de duisternis wegsnelde naar het tuinhuis.

Boven de deur van de garage was een raam opengeschoven, waardoor het grote hoofd van Henderson met verwarde haren kwam kijken. Brand had naar boven gekeken en zei nu:

— Kleedt je onmiddellijk en vlug aan James, en kom dan hier.

— Bent u het, mijnheer Brand? En Mylord? Er is toch geen gevaar?

— Er is integendeel zeer groot gevaar, James. Vraag niets en kom direct beneden!

Het raam werd vlug dichtgeschoven en er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Henderson trad, geheel gekleed, naar buiten, met een ongeruste uitdrukking op zijn gelaat.

— Zeg mij nu gauw wat er is, mijnheer Brand, zei hij met onvaste stem. Alles is toch goed met mylord?

— Zo goed als met ons, James. Niet beter en niet slechter. Wij varen nu alle drie in hetzelfde schuitje. Om kort te gaan: men heeft het bestaan van de tunnel ontdekt.

— De tunnel, die naar het huis in de Victoria Street loopt? vroeg Henderson verschrikt.

— Ja!

— En wie zijn het, die dat kostbare geheim hebben doorgrond?

— Zeer waarschijnlijk bittere vijanden van mylord, James. Irene Malkowska en haar bondgenoten en misschien

ook wel de politie. En ik weet eigenlijk niet wat erger is.

— Maar wij zullen hen toch wel kunnen tegenhouden, mijnheer Brand? riep Henderson uit, terwijl hij zijn ontzaglijke vuisten balde.

— Het is te hopen, James, zei Brand zacht.

Onder het spreken waren de beide mannen snel voortgelopen en gingen nu het tuinhuis binnen.

In een der beide vertrekken bevond zich, achter de schoorsteenmantel, de geheime toegang tot de smalle ijzeren trap, die afdaalde naar de ondergrondse werkplaats, waar het geniale brein van de Grote Onbekende reeds zo menig wonderlijk werktuig had uitgedacht. Raffles had de geheime deur open laten staan en vlug gingen de beide mannen achter elkaar de smalle ijzeren trap af, die uitkwam in de werkplaats.

Deze was op dit ogenblik daghelder verlicht door een tweetal sterke elektrische lampen. Behalve de opening voor de trap was er nog slechts één deur, van massief eikenhout, met ijzer beslagen, welke toegang gaf tot de kelder, waarop de tunnel rechtstreeks uitliep en waarvan zij gescheiden kon worden door een stevige stalen valdeur, verscheidene tonnen zwaar en bijna een halve decimeter dik, die slechts door middel van electriciteit op en neer kon worden bewogen.

Zij troffen in deze kelder Raffles aan die daar onbeweeglijk stilstond, de armen over elkaar gekruist, het hoofd gebogen. De stalen deur was neergelaten en sloot de opening van de tunnel volkomen af. Er was geen slot, geen enkele reet en het was onmogelijk, haar aan de binnenzijde van de tunnel te openen of te sluiten. Dat kon slechts in deze kelder geschieden.

Raffles hief langzaam het hoofd op, toen hij de beide mannen zag binnen komen en zei toen op ernstige toon, terwijl hij zich tot Henderson wendde:

— Mijnheer Brand zal je wel reeds op de hoogte hebben gebracht, James. Ik wil het niet verbloemen, er dreigt ons groot gevaar, groter dan wij ooit het hoofd behoeften te bieden. O zeker,

ik zou het kunnen ontlopen, door je nu eenvoudig te gelasten snel een auto gereed te maken en dan te vluchten. Maar mijn geheim, zonder tegenstand te bieden prijs te geven, dat nocit! En ik weet zeker, dat mijnheer Brand er evenzo over denkt.

— Maar deze deur zal het immers wel uithouden, mylord, riep Henderson uit. Wij behoeven ons immers niet ongerust te maken.

— De mogelijkheid bestaat dat zij het niet uithoudt, James, ging Raffles ernstig voort. Zij is van staal, maar hoe dik ook, staal kan men aantasten. En als zij eenmaal hier in de kelder zijn, dan heeft de rest niets meer te betekenen. Boven aan de ijzeren trap zullen zij spoedig in de wand het smalle deurtje vinden, dat achter de schoorsteen verborgen is en al laat ik dat op zijn plaats terugschuiven, dan zullen zij eenvoudig door de muur heenbreken. Dan wordt het slechts een kwestie van tijd. Maar zover zijn wij gelukkig nog lang niet en zover komt het misschien ook niet.

— Neem eens aan dat zij toch kans zien zich een weg te banen door deze stalen deur, Edward, hoe kunnen wij ons dan verder tegen hen verdedigen? vroeg Brand.

— O, daarvoor zijn nog middelen genoeg. Zij zijn nog lang niet boven, bedenk dat, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Mijn hulpmiddelen zijn met deze deur niet uitgeput, gelukkig. Veel hangt echter van hun aantal af. En ga nu heen, James, zorg dat er een auto gereed staat in de garage, kant en klaar voor de reis, met het nodige bepakt. Breng ook het mechanisme in orde, waardoor het mogelijk is de brede deuren van de garage, die op straat uitkomen binnen een enkele seconde te doen openvliegen, zodat, wij, als er daar buiten de wacht mocht worden gehouden, de bewakers kunnen verrassen. De „Zeemeeuw” ligt immers in het boot-huis aan de Theemskade?

— Ja mylord.

— Dan rijdt je daar, als wij moeten vluchten als de gesmeerde bliksem heen.

Ik hoop dat het niet zover zal behoeven te komen. Ga nu!

— En als de auto klaar staat, mylord?

— Dan keer je weer hier terug. Wapen je in ieder geval.

Henderson ging heen en de beide mannen bleven alleen in de vrij ruime kelder, waar zich niets anders bevond dan het kleine schakelbord en de grote stalen valdeur, bijna twee meter hoog en ruim anderhalve meter breed.

Na enige ogenblikken in gedachten voor zich uit te hebben gekeken, zei Raffles tot Brand, die het gele lampje niet uit het oog verloor:

— Zoals altijd staat de tas met papieren toch gereed, Charles?

— Onder het bereik van je hand, in de boekenkast.

— Goed zo. Die nemen we in ieder geval mee, want met goede papieren kan men nog overal terecht. Moet ik de rol van Lord Aberdeen vaarwel zeggen, dan word ik weer Lord Lister, of graaf Palmhurst, maar als ik er ditmaal nog het leven en de vrijheid afbreng, dan zal ik mijn bestaan op een andere voet moeten schoeien.

— Je spreekt alsof het al zover is, Edward. Ik denk dat ze hier volstrekt niet zullen doorkomen.

— Dan onderschat je Irene Malkowska, antwoordde Raffles eenvoudig. Geloof je dat die zich zal laten weerhouden door zulk een hinderpaal. Zij is natuurlijk niet alleen gekomen, maar met een handvol helpers, en die kiest zij niet onder de domoren en sukkels, wees daar maar zeker van.

Geruime tijd bleven de beide vrienden zwijgend heen en weder lopen, ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

Op dat ogenblik keerde Henderson terug, om te zeggen dat alles in orde was, dat de snelste auto gereed stond en dat enige valiezen met kleren en geld waren gepakt. Het mechanisme, dat de beide zware deuren zeer snel deed openzwaaien werkte voortreffelijk.

— Ik dank je, James. Dan kunnen wij niets anders meer doen dan wachten. Heb je van een wapen voorzien?

— Mijn revolver, mylord, en dan dit dingetje, antwoordde Henderson en hij toonde een korte, loden knots, met riet omvlochten, een vreselijk wapen in de hand van de reus.

Langzaam verstreek de tijd. Het was bijna half vier in de ochtend, toen Raffles, die met de rug tegen de stalen deur leunde en in diepe gedachten verzonken scheen, zich oprichtte, zich snel omdraaide en zijn hand op de stalen deur legde. Hij trok zijn hand snel terug en zei op zachte toon:

— Zij zijn al bezig.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand zacht.

— Omdat ik daareven mijn hand tegen de deur hebt gelegd en haar snel moest terugtrekken om me niet te branden. Zij zijn bezig de deur met een steekvlam aan te tasten en als zij goede gereedschappen hebben, kunnen zij er binnen een half uur een gat in gesmolten hebben, groot genoeg om er door te kruipen.

— Een voor een, mylord? vroeg Henderson haastig.

— Natuurlijk, James.

— Maar dat is prachtig, mylord. Dan kan ik hun een voor een een tik met mijn knuppeltje op de hersens geven en de zaak is binnen enkele minuten grondig en zonder veel leven te maken afgedaan.

— Ik vrees van niet, James, hernam Raffles. Je zoudt nummer een kunnen neerslaan, maar nummer twee zou het spoedig gemerkt hebben en dan zou het spel reeds bedorven zijn. Er zijn wel betere middelen. Laat hen maar kalm binnendringen, zij zijn nog lang niet in huis.

— En wat doen wij?

— Voorlopig nog kalm wachten. Wij hebben de tijd. Wij kunnen voorlopig immers toch niets doen.

De minuten verstreken en de drie mannen hielden strak het oog op de stalen deur gewend. De valdeur begon langzamerhand zulk een hitte uit te stralen, dat men haar niet kon naderen binnen een afstand van een meter. De kleur begon te veranderen en langzaam tekende zich een donkerrode plek ter

grootte van een gulden ongeveer in het midden van de deur af, die geleidelijk lichter van kleur werd en zich tevens uitbreidde.

Raffles had het licht in de kelder geëdoofd. Met een zacht sissend geluid smolt het staal van de deur. De ronde plek was nu zeer duidelijk zichtbaar en het metaal was op die plaats zeker niet dikker dan enige millimeters. De hitte was zodanig gestegen dat de drie mannen zich nog meer hadden moeten terugtrekken, tot op de drempel van de ondergrondse werkplaats.

Nog een kwartier verliep. Eensklaps werd een lichtstraat zichtbaar, zo oogverblindend wit en schel dat de drie mannen de ogen moesten sluiten; de hunne waren niet, zoals waarschijnlijk die der bandieten, door zwarte brillenglazen beschermd. Van dat tijdstip af, dat wisten zij, zouden zij onmogelijk meer in die helse vlam kunnen kijken en binnen een kwartier zou er een gat gesmolten zijn in de deur, groot genoeg om een volwassen mens doorgang te verlenen.

Waarschijnlijk zouden de bandieten het witgloeiende metaal zo snel mogelijk trachten af te koelen met zand en olie, maar het was ook denkbaar, dat zij, nu het gat eenmaal gemaakt was, rustig zouden wachten tot het metaal voldoende was afgekoeld, om zonder levensgevaar door het gat te kunnen kruipen.

Raffles en zijn beide metgezellen waren reeds de werkplaats binnengetrepen en Raffles had de zware eikenhouten deur gesloten en gegrendeld.

— Wij moeten wel retireren, zei hij kalm, er is niets aan te doen. En zo op het oog worden de hinderpalen, die wij onze vijanden in de weg kunnen leggen niet steviger. Als zij goede werktuigen hebben moeten zij deze deur binnen een kwartier kunnen openen.

— En dan mylord? vroeg Henderson ademloos.

— Dan, James, dan zullen zij er misschien spijt over gevoelen, dat zij het gedaan hebben, antwoordde Raffles lakoniek.

Hoofdstuk VI

OOG IN OOG

De geheime werkplaats was zo helder verlicht dat men alle voorwerpen, de werkbanken, fraismachines, werktuigen van allerlei aard, duidelijk kon onderscheiden. Raffles liep naar het grote schakelbord, dat aan een der betonnen muren was bevestigd en stond daar een ogenblik voor stil. Toen keerde hij naar Brand terug en zei:

— Nu zullen wij eens zien hoe de kleine verrassing werkt, die ik voor onze bezoekers heb uitgedacht. Ga eens mee.

Hij nam van een werkbank een voorwerp, dat er uitzag als een gasaansteker en dat bestond uit een koperen, spits toelopende roede, gevat in een heft van eboniet en dat door middel van een

lang snoer aan een der vele contactstoppen in de muur kon worden bevestigd. Uit een klein kastje nam Raffles een handschoen van dik rubber en trok die aan. Hij deed de beide lampen uit en slechts bij het licht van zijn zaklantaarn gingen de drie mannen naar de ijzeren trap. Hier doofde Raffles ook zijn lantaarn en hield het spitse uiteinde van de koperen roede op ongeveer twee decimeters afstand van de onderste traprede. Onmiddellijk sprong een reusachtige lichtboog tussen de treden en de koperen spits over, met een helle, blauwe vlam en onder een zacht knetterend geluid.

— Het werkt uitmuntend, zei Raffles tevreden. Niet sterk genoeg om hen te doden, maar krachtig genoeg om hen de lust tot verder gaan te benemen.

— Prachtig, maar ik heb een enkele aanmerking, zei Brand.

— Laat eens horen.

— De eerste, die de trappen aanraakt zal natuurlijk getroffen worden, maar daardoor zullen de anderen zich voor gewaarschuwd houden.

— Ik ben optimistisch genoeg, Charles, om te denken dat ik er althans twee of drie met mijn trap vang. En wij zullen nu maar niet aannemen, dat er een half regiment binnen komt dringen. Irene zal wel niet zo onverstandig zijn geweest, al te veel helpers op het oorlogspad mee te voeren.

— En als het eens politie was?

— Daar is in het geheel geen sprake meer van. Stel je voor: Scotland Yard, dat gebruik zou maken van zulke middelen, om een deur te forceren. Zij zouden liever een hele week werken met breekijzers en boren, dan dit zeer eenvoudige middel aan te wenden. Neen, het zijn wel degelijk de bandieten van de bende der Raven.

— Maar zij zullen ons hier onmiddellijk zien.

— Daarvan is geen sprake. Wij zullen ons verschuilen in de grote bergkast en het licht uitdoen.

— Maar zij zullen de schakelaar eenvoudig neerdrukken en weer licht maken, zodra zij hem gevonden hebben.

— Dat zou hen weinig baten, Charles. Ik stel deze schakelaar op een zeer eenvoudige wijze buiten werking.

— Alles goed en wel, maar dan kun jij zelf de lampen niet meer laten ontgloeien, als je dat wilt.

— Heb daar maar geen vrees voor. Op dat alles heb ik gerekend. In de grote kast bevindt zich een schakelaar, die ik alleen weet te vinden. En ik geloof, dat het langzamerhand tijd wordt om ons daar te gaan verschuilen.

— Kunnen zij het licht van deze lampen in de aangrenzende kelder zien?

— Dat is bijna onmogelijk. De eikenhouten deur sluit zo nauwkeurig in de sponning, dat geen enkel lichtstraaltje naar buiten dringt. Dat is voor ons van belang, want de bandieten moeten zolang mogelijk in de verbeelding blijven dat zij ons kunnen verrassen.

— Wij kunnen dan ook wel wachten, tot zij deze deur aan de tand gaan voelen, meende Brand.

— Dat is misschien wel wat gevaarlijk, met een goede boor kunnen zij in een ommezien een gat in het hout hebben geboord.

— Dan maar naar de kast, hernam Brand.

Raffles draaide eerst de sterke lampen uit, ontstak zijn zaklantaarn, die een zeer helder licht verspreidde en verrichte iets aan de schakelaar, waarna een kort tikkend geluid klonk. Raffles drukte de schakelaar enige keren op en neer, de grote lampen leken wel voorgoed uitgedoofd te zijn.

In een der wanden bevond zich de goed verborgen deur van een diepe kast, waar Raffles gewoonlijk zijn plannen en tekeningen bewaarde benevens de modellen van zijn uitvindingen. Hij opende deze deur, trad de kast binnen en onmiddellijk hadden zijn tastende vingers de tweede schakelaar gevonden. Hij haalde het kleine hefboompje over en aanstonds begonnen de sterke lampen met een zachte plof weer te gloeien.

— In orde, hernam Raffles met een tevreden glimlachje. Het werkt uitstekend.

Hij doofde de lampen weer en allen gingen de kast binnen. Raffles trok de

deur dicht en overtuigde zich er toen van, dat hij haar door een enkele hand-beweging, het lostrekken van een soort grendel, onmiddellijk wijd kon doen openvliegen.

— Maar nu zullen wij niets kunnen zien van wat daarbinnen voorvalt, fluisterde Brand.

— Wij zullen het niet alleen kunnen zien, wij zullen het ook uitstekend kunnen horen, zei Raffles glimlachend.

Hij wees op een soort verhoging naast de deur, bestaande uit een drietal stevige planken op sterke schragen, die in de bodem bevestigd waren. Naar deze verhoging of brug, tegen de voorwand bevestigd, voerde een kleine trap, waarvan de treden met dikke lagen rubber waren bekleed, om de voetstappen volkomen te dempen.

— Wat is dat voor een inrichting? vroeg Brand nieuwsgierig. Ik kende deze kast in het geheel niet.

— Henderson en ik hebben dat ding vervaardigd gedurende je laatste ziekte, antwoordde Raffles. Ik vond het niet de moeite waard om er over te praten. En wat het betekent, dat zul je zelf zien. Verwacht echter volstrekt niets bijzonders: het is de eenvoud zelf. Klim maar naar boven. Je zult daar, hoog in de wand, een drietal kleine kijkgaten ontdekken, niet groter dan een penny, maar meer dan voldoende groot, om de gehele werkplaats te kunnen overzien, met inbegrip van de ijzeren trap naar boven en de deur, die naar de kelder leidt.

Brand klom haastig het trapje op en bij het licht van Raffles' lamp had hij spoedig een drietal kleine ronde gaten in de muur ontdekt, die in schuine richting naar beneden liepen en die zich omstreeks twee voet van elkaar bevonden. Hij keek er door, maar zag volstrekt niets, wegens de duisternis in de onderaardse werkplaats.

Raffles en Henderson beklommen op hun beurt het kleine platvorm, en nu stonden zij daar naast elkaar, als soldaten op een uitkijkpost.

— En hoe staat het nu met het honoren, vroeg Brand op zachte toon.

— Wel, geloof je dat die gaten niet voldoende zullen zijn? vroeg Raffles. Maar nu zal ik het licht maar doven; zij zouden daar beneden stellig het schijnsel zien en ik verbeeld mij dat ik daareven een zwak geluid aan de deur hoorde.

Raffles doofde zijn lantaarn en nu heerste er een zo volkomen duisternis in de grote kast, dat de drie mannen onmogelijk elkaar konden zien, ofschoon zij elkander bijna aanraakten.

— Zorg dat je de revolvers gereed houdt, vrienden, fluisterde Raffles zeer zacht, maar schiet niet, tenzij wij worden aangevallen en ons leven moeten verdedigen.

Toen werd het volkomen stil. Zeer zacht klonk een ogenblik later het krasend geluid van metaal op metaal. Er werd aan het slot van de zware deur gemorreld. Daarop klonk een geluid, hetwelk Raffles met zijn uitstekend geoefend oor onmiddellijk herkende: het was het geluid van een zaag door hout.

— Zij kiezen het eenvoudigste middel, zei Raffles zacht. Het paneel is altijd de zwakke plek van een deur.

— Maar de deur is immers met ijzeren bouten beslagen.

— Maar toch niet over de gehele oppervlakte. En het is voor hen voldoende, als zij dicht bij het slot een opening maken, groot genoeg om er de arm door te kunnen steken en de grendels te kunnen terugschuiven. Maar stil nu, geen woord meer.

Het zegend geluid had opgehouden. Toen klonk weer het heldere metalen geluid, alsof er met een looper in een slot werd rondgetast. Wéér een ander geluid: het langzaam schuivend geluid van de zware grendels, die werden teruggetrokken.

Raffles bracht zijn oog voor de opening, die aan deze zijde van de kast kenbaar was aan een ring van lichtende verf, waarmede men ook cijfers en wijzers op cijferplaten van de horloges bestrijkt, om ook in de duisternis een horloge te kunnen raadplegen.

Een zwak schijnsel was op dat tijdstip tot in de geheime werkplaats doorgedrongen, komende uit de richting van

de eikenhouten deur. En nu werd dat schijnsel snel sterker: de deur draaide op haar hengsels.

De drie mannen, die met ingespannen aandacht door hun kijkgaten tuurden, zagen enige vage gestalten, nog moeilijk te onderkennen, daar twee hunner een krachtige zaklantaarn droegen, waarvan het schijnsel de drie verborgen mannen een weinig verblindde, zodat zij de bijzonderheden van het groepje, dat daar stil achter de geopende deur stond, niet goed konden waarnemen.

Maar nu kwamen de indringers naderbij. Zij verdeelden zich en Raffles en zijn metgezellen konden duidelijk zien, dat het licht van de lantaarns weerkaatste in de glinsterende lopen van twee revolvers.

En eensklaps zag Raffles de vrouw. Zij liep vooraan en heel onduidelijk kon Raffles het sissend fluisteren van haar stem horen. Het was duidelijk, dat zij de aanvoerster was en dat de anderen haar blindelings waren toegedaan.

— Het is dus zoals ik dacht, fluisterde Raffles voor zich heen. Nu, het spel is begonnen, en het moet vannacht worden uitgemaakt wie de meeste troeven in handen heeft en wie ze op het goede ogenblik weet uit te spelen.

Het was duidelijk dat de bandieten op dat ogenblik bezig waren de werkplaats in alle richtingen te doorzoeken.

Een paar hunner liepen langs de muur, waarin zich de deur van de kast bevond, maar Raffles koesterde niet de minste vrees, dat zij ze bij deze onvoldoende verlichting zouden ontdekken. Daarop verenigden de bandieten zich in het midden van de werkplaats en schenen een ogenblik te beraadslagen. Zij gingen opnieuw uiteen en klaarblijkelijk zochten zij naar de schakelaar van de beide sterke lampen, die dicht bij de tamelijk hoge zoldering hingen en welke zij natuurlijk reeds hadden ontdekt. Zij vonden de schakelaar en drukten hem neer. De lampen bleven gedoofd. De bandieten waren blijkbaar van oordeel, dat de leiding defect was en bemoeiden zich verder niet met de schakelaar. Er werd alleen nog een derde

lantaarn ontstoken en nu was het ook licht genoeg, om vrij duidelijk te kunnen zien.

Maar Irene scheen niet van zin te zijn zich lang te bemoeien met wat er in deze werkplaats te zien was. Volgens haar was het volstrekt geen schuilplaats waar iemand zich kon verbergen en haar scherpe blik had reeds de ijzeren trap gezien, die naar boven voerde. Weer klonk het scherpe gefluister van haar stem en zij en haar vijf metgezellen begaven zich naar de voet van de trap.

Nu was het tijd om op te treden. Raffles fluisterde Brand zacht iets in, deze bracht het bevel over aan Henderson en Raffles bleef alleen achter op de verhoging, terwijl Brand en de reus voorzichtig naar beneden gingen, gereed om de deur op het eerste bevel te doen openvliegen en het licht der lampen op volle kracht te doen ontgloeien. Raffles keek door het gat en zag hoe het zestal de trap genaderd was.

De vrouw liep vooraan en Delmont volgde haar op de voet. Irene Malkowska, zich van geen gevaar bewust, zette de voet op de onderste trede van de trap. Zij uitte een zwakke kreet en als door de bliksem getroffen, stortte zij op de vloer neer, waarbij haar voet echter met de trap in aanraking bleef.

Verschrikt boog Delmont zich over haar heen en schudde haar bij de arm. En op hetzelfde ogenblik, alsof de bliksem hem had neergeveld, viel hij over haar heen en bleef roerloos liggen. Met een schorre kreet van woede weken de overige bandieten terug.

En zacht klonk de stem van Raffles:

— Vooruit!

Brand haalde de kleine hefboom over en de deur vloog open. Tegelijkertijd drukte Henderson de schakelaar neer en de werkplaats baadde in een zee van licht. Met Raffles, die snel het trapje was afgedaald, stormden de twee mannen binnen.

De afstand tussen hen en de bandieten bedroeg ten hoogste tien passen en de kerels waren zo verbluft, dat zij het nadeel geheel aan hun kant hadden.

Henderson velde een hunner met één enkele slag van zijn loden knuppel neer en trof met zijn blote vuist bijna tegelijkertijd een der anderen met zoveel kracht tegen de kaak, dat de man als een blok op de betonnen vloer neerstortte. De derde man, die het eerst van zijn schrik hersteld was, slaakte een gebrul van woede en vuurde op Raffles. De kogel ging zo rakelings langs hem heen, dat zijn kleren doorboord werden, maar voor en tweede schot had de bandiet geen tijd, want Brand vuurde dadelijk terug en diens kogel verbrijzelde de rechterhand van de bandiet, die de revolver omklemd hield. De zesde man, die het hopeloze van de strijd wel inzag, liet zijn revolver vallen en stak langzaam de handen op, ten teken van overgave.

— Het schijnt dus waarlijk niet voor heden te zijn, mompelde Raffles vergenoegd. En nu zullen wij maar eens gauw opruiming gaan houden.

— Waar moeten wij met het zoodje heen, mylord? vroeg Henderson met een grimmige blik op de enige bandiet, die er volkomen heelhuids was afgekomen.

— Zij moeten naar het huis in de Victoria Street, James, antwoordde Raffles, die aanstonds de hefboom had overgehaald, zodat de trap weer stroomloos was gemaakt. Het spreekt van zelf, dat ik hen niet hier kan houden.

— En dan? vroeg Brand.

— Dan lever ik hen natuurlijk aan de politie over.

— Mooi! En dan zullen zij dadelijk het geheim van de gang verraden en een uur later wordt je gearresteerd.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen:

— Je hebt gelijk, Charles en toch kan ik er niet aan denken, die kerels vrij te laten gaan en vooral dit boosaardige canaille niet, dat mij dodelijk haat. Want ook zij zouden bij de eerste de beste gelegenheid hun poging herhalen, om in mijn huis binnen te dringen en dan misschien met meer succes. En daarom, mijn waarde, zal ik mijn tunnel moeten offeren. Nog vandaag moet alles gedaan worden, om het onmogelijk te maken, dat zij wordt gevonden. Het is

jammer van mijn huis in de Victoria Street, maar het gaat nu eenmaal niet anders en wij hebben alle reden om verheugd te zijn dat wij er nog zo goed van zijn afgekomen. Maar in de eerste plaats moet dit edele zestal weer worden teruggebracht.

— Ik zou maar voorzichtig zijn; er kon daar wel eens iemand zijn achtergelaten om de wacht te houden, hernam Brand, met een zorgvolle uitdrukking op het gelaat.

Weer verzonk Raffles in nadenken en na enige ogenblikken hernam hij:

— Je hebt gelijk. Van die zijde dreigt ons nog gevaar. Wij zullen deze kerels eerst binden en dan ga je met Henderson overtuigen hoe de zaken daarginds staan. Neem de maatregelen, die je het beste vindt en keer dan met het electrisch wagentje terug, dan kan dit edele gezelschap in zijn geheel binnen een kwartier zijn overgebracht. Het spijt mij, dat ik je nog meer van nachtrust beroof.

— Wie denkt daar nu aan? riep Brand verontwaardigd uit. Het gaat nu immers om onze veiligheid. Laten wij dadelijk aan de gang gaan.

Beginnende met de ongewonde bandiet, werden alle indringers stevig geboid. Raffles zelf verbond de doorschoten hand van zijn aanvaller, alvorens deze werd gekneveld. Allen werden op een rij naast elkaar gelegd, op de grond en toen dit geschied was zei Raffles:

— Ga nu gauw en kom mij goede tijding brengen. Het is jammer van het tijdverlies, maar ik durf het wagentje niet automatisch hierheen te laten komen, want dan zouden de bandieten misschien daar dadelijk aan de haal gaan en het bestaan van de tunnel uit wraak aan de politie verraden.

Zonder tijd te verliezen en na hun revolvers te hebben nagekeken, verlieten Brand en Henderson ijlings de werkplaats door de vernielde deur, lieten de valdeur rijzen, die nog gloeiend was, ondanks het zand en de olie, waarmee de bandieten haar hadden willen afkoelen en verdwenen in de tunnel.

Raffles had een stoel genomen, nam er op plaats, stak een sigaret aan, sloeg zijn ene been over het andere en wachtte geduldig.

Hij keek aandachtig naar Irene Malkowska, wier ene schoen bijna geheel verbrand was, terwijl een vrij diepe wonde in de voet haar kous rood had gekleurd. Hij stond op, ging naar een wandkastje, opende het en nam uit een kleine huisapotheek een flesje met een kleurloze vloeistof gevuld, waarmede hij naar de bewusteloze vrouw terugkeerde. Hij hield haar het ontkurkte flesje onder de neus, ging het weer wegzetten en nam opnieuw plaats.

Er was omstreeks een half uur verlopen, toen de gewonde vrouw langzaam en als met moeite de ogen op sloeg en met een verwilderde blik rondkeek. Toen bleven haar ogen op Raffles gevestigd, die op geen vijf passen afstand van haar gezeten was en kalm zijn sigaret rookte.

— Ik hoop dat de rook u niet hindert, madame? vroeg Raffles op hoffelijke toon.

Irene antwoordde niet, maar keek Raffles aan met een blik van zulk een woeste haat, dat zelfs menig moedig man er voor zou hebben gesidderd.

Raffles echter haalde koeltjes de schoudera op en sprak:

— Het is begrijpelijk, madame, dat gij jegens mij op dit ogenblik met weinig vriendschappelijke gevoelens bezielde zijt. Gij hebt vannacht een hoog spel gespeeld en gij zult moeten toestemmen dat het verloren is.

— Misschien zei Irene kortaf.

— Misschien? Zoudt gij dwaas genoeg zijn, om te durven volhouden, dat de winst aan uw kant is? Zoudt gij

durven beweren dat gij weet onder welk huis, ja in welke straat gij u nu bevindt?

— Ik weet het niet, maar later zal ik het uitvinden, al moest ik er weken, al moest ik er maanden op wachten, siste de vrouw.

— Het zou verloren tijd zijn, madame, hernam Raffles bedaard. Want een groot gedeelte van deze tunnel zal reeds de volgende nacht niet meer bestaan. Ik zal een ineenstorting veroorzaken in de kelder van mijn huis in de Victoria Street en over een lengte van tien meter zal de tunnel grondig worden verwoest, zodat zelfs de knapste koppen het be-
ggen onmogelijk zouden kunnen terugvinden, wanneer zij tenminste niet twintig of dertig huizen in de omtrek zouden doorzoeken, wat de kelders betreft en ze daar tot een grote diepte zouden uitgraven. En dan nog zou er weinig gevonden zijn, want ik zal betonen in mijn tunnel storten, een betonnen muur van tien, mijnentwege van twintig meters dikte en ik geloof niet, dat men daar zo gemakkelijk doorheen zal komen. Kortom, nu ik u in mijn macht heb gevoel ik mij volkomen gerust.

— En, wat denkt gij met mij te doen? vroeg Irene, terwijl zij Raffles een loerende blik toewierp.

— Vraagt gij dat nog? riep Raffles toornig uit. Wel, madame, morgen wordt gij aan de politie overgeleverd, zodra ik voor mijn eigen veiligheid gezorgd heb.

— Aan de Londense politie? herhaalde de vrouw langzaam, terwijl er een vreemde glimlach om haar lippen verscheen. Nu, John Raffles, dan zullen wij toch eens zien, wie het laatst lacht.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VII

WIE HET LAATST LACHTE

Er waren vier dagen verlopen sedert het nachtelijk voorval in de geheime werkplaats van Raffles had plaats gegrepen.

Henderson en Brand waren erin geslaagd, de bewaker van het luik bij verrassing te overvallen en een half uur daarna was het gehele gezelschap bandieten door middel van het elektrische wagentje veilig overgebracht naar het huis in de Victoria Street en daar voorlopig opgeborgen, onder bewaking van Charles Brand.

Raffles had onmiddellijk de nodige maatregelen genomen, teneinde de tunnel onvindbaar te maken, want hij begreep maar al te goed, dat hij deze kostbare verbindingsweg thans moest prijs geven, daar vroeg of laat de bandieten zeker hun pogingen zouden herhalen, om te zien wat er zich aan het andere einde bevond.

Op enige afstand van de kelder van het oude huis werden achtereenvolgens, op bijna dertig meter onder de grond, zwakke ontploffingen teweeg gebracht, die tengevolge hadden, dat de tunnel over een afstand van bijna twintig meter inzakte en met aarde en puin werd gevuld. Reeds deze eenvoudige versperping zou zeker vele maanden vergen, om haar weder op te ruimen.

Maar dit was voor Raffles niet voldoende. Met behulp van Henderson metzelde hij de muur van de kelder, waarin zich de schuifdeur bevond, met bak-

stenen dicht en vernielde het mechanisme, zodat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, de zware deur weer in beweging te brengen. Wat de betonstorting betreft, daarmee had hij thans tijd en die zou voldoende zijn, elk gevaar in de toekomst te voorkomen.

Pas toen dit werk verricht was, ging Raffles er toe over, de bandieten aan de justitie uit te leveren. Het middel was al zeer eenvoudig. Hij belde Scotland Yard in zijn huis in de Cromwell Street op en deelde haar mede dat zij in het huis in de Victoria Street enige boeven zou aantreffen, in wie zij zeker groot belang zou stellen.

Vijf minuten tevoren had Brand zijn post als bewaker verlaten en zag uit een schuilhoek toe hoe een grote politie-auto voor het huis stilhield en hoe de bandieten een voor een naar buiten werden geleid, met Irene Malkowska aan het hoofd.

Maar Raffles vergiste zich, als hij dacht, dat hiermede de zaak voor hem zou zijn afgelopen. Want tot zijn niet geringe verbazing las hij op de ochtend van de dag, die op de arrestatie volgde, het volgende bericht in de „Times“:

De arrestatie van de artieste Irene Malkowska schijnt aan een betreurenswaardige vergissing te moeten worden toegeschreven.

Naar ons ter ore kwam bevond de jonge vrouw zich slechts door

een noodlottige samenloop van omstandigheden in gezelschap van Delmont en Keylock Buck, van wier ware aard zij niets afwist. Haar onschuld in deze zaak is voldoende gebleken en men heeft Irene Malkowska vanochtend weer op vrije voeten gesteld.

Toen Raffles het bericht hardop had voorgelezen aan Charles Brand, slaakte deze een kreet van verbazing en woede en riep uit:

— Wat is dat nu voor krankzinnigheid? Zij had nog altijd een appeltje te schillen met onze justitie.

— Dat staat boven iedere twijfel, Charles.

— Waarom laten zij haar dan gaan?

— Dat is mij ook een raadsel. Of liever, het is misschien minder raadselachtig dan het schijnt. Irene Malkowska heeft hoge, zeer hoge en ook zeer invloedrijke relaties. Zij is de minnares geweest van een man, die een plaats heeft bekleed in een van onze oorlogskabinetten en daar zij een zeer sluwe vrouw is, zal zij er misschien wel voor gezorgd hebben, die hoge heer in haar macht te krijgen.

— Is iets dergelijk in ons land mogelijk?

— Zo goed als in ieder ander land, mijn waarde, antwoordde Raffles koeltjes. Maar al te vaak regeert de vrouw een land en niet de mannen, en het ongelukkige is, dat die vrouwen juist niet van de soort zijn, die wij ons, bijvoorbeeld, als zuster of als echtgenote zouden wensen.

— Maar dan moeten wij weer van voren af aan beginnen, riep Brand op kwade toon. Zij zal natuurlijk dadelijk aanstalten maken om haar plan weer op te vatten, waar zij het een paar dagen geleden heeft moeten laten varen.

— Ditmaal zal ik haar trachten voor te zijn, Charles, hernam Raffles rustig. Ik ken een land, waar men haar eveneens zoekt wegens een zeer ernstig misdrijf en waar zeker geen bevooroordeeld en invloedrijk, hooggeplaatst man ten hare gunste zal optreden. Dat land is Frankrijk. De vrouw wordt te Parijs

reeds enige tijd gezocht en zij zal wel voor een paar jaartjes worden opgeborgen, als de Parijse politie er in slaagt, haar weer te pakken te krijgen.

— Alles goed en wel, maar je denk toch niet, dat zij van zins is zich naar Parijs te begeven?

— Dat is inderdaad niet waarschijnlijk, maar zij zou er, bijvoorbeeld, heen kunnen gaan tegen haar zin. Kortom, Charles, ik wil trachten, mij van haar persoon meester te maken.

— En verondersteld, dat je dat lukt, riep Brand hoofdschuddend. Je wilt mij toch niet wijsmaken, dat het mogelijk zou zijn, de vrouw naar Parijs over te brengen tegen haar zin, zonder dat dit aanstonds uittekt? Zij zou immers de eerste de beste aanspreken en je kunt haar toch moeilijk knevelen. Je kunt haar op de boot ook niet wegstoppen, of je voor detective uitgeven.

— O, die moeilijkheden zouden te overkomen zijn. Ik zou mij zeer goed voor een Frans rechercheur kunnen laten doorgaan en zeggen, dat de vrouw niet goed bij het hoofd was en mij voor Raffles verslijt. Maar ik kan mij al die moeite zeer goed besparen, want ik ben volstrekt niet van plan mij van een boot te bedienen. Als ik er in slaag, mij van haar meester te maken, van de vrouw, die mij naar het leven staat, dan breng ik haar eenvoudig in een gesloten auto naar een plek, waar jij met onze vlieg-machine wacht en de rest is kinderwerk.

— Dat laat zich tenminste beter horen. Ik kan alleen maar niet goed inzien, hoe wij haar te pakken zullen krijgen. Misschien heeft zij haar hoge beschermer wel een belofte moeten doen het land te verlaten.

— Als dat het geval is, des te beter, dan loop ik tenminste geen gevaar meer, op een goede dag door dit gevaarlijke canaille overhoop te worden gestoken.

— Wanneer wil je dat plan ten uitvoer brengen?

— Zo gauw mogelijk. Thans is het nog tijd, morgen kan het wellicht reeds te laat zijn.

— Weet je waar zij woont?

— Neen, maar er bestaat iemand, die mij haar adres wel spoedig zal kunnen

bezorgen, al is het dan ook tegen zijn wil.

— Wie is dat?

— De kelner uit de Carlton Bar, die haar heel goed moet hebben gekend, naar uit alles blijkt. Hij is natuurlijk vrij gelopen, omdat het niet zo gemakkelijk te bewijzen zal zijn, dat hij tot dezelfde bende behoort. Wij zullen die vriend zorgvuldig nagaan en vroeg of laat zal hij met die vrouw wel weer in relatie treden.

— En als je haar adres ontdekt hebt?

— Dan zal het overige niet zo heel moeilijk zijn. Er moet dan een of ander middel bedacht worden om haar in onze auto te lokken. Ga in ieder geval Henderson maar vast waarschuwen en zeg hem, dat hij zorgt, met de auto ieder ogenblik tot mijn beschikking te zijn. Wat mij betreft, ik ga mij dadelijk duchtig vermommen, zodat zelfs Irene mij niet zal herkennen. Aanstonds daarna begeef ik mij op weg naar de bar, om daar onze kelner te bespieden, als hij er tenminste nog altijd is.

Het was diezelfde avond omstreeks tien uur, toen er een gewone taxi stopte voor het hotel, waarin Irene Malkowska haar intrek had genomen.

Er stapte een man uit, die snel het hotel binnen ging en een briefje aan de portier ter hand stelde, nadat hij zich vergewist had, dat de jonge vrouw zich op haar kamer bevond, maar op het punt stond, uit te gaan.

Daarop nam hij weer in de auto plaats, die bleef wachten.

De portier gaf het briefje over aan een bell-boy, die het weder ter hand stelde aan een der kamermeisjes. Het meisje klopte op de deur van de kamer, waar Irene Malkowska woonde en zei:

— Daar is een briefje voor u, mevrouw.

— Kom maar binnen en geef het mij, zei een stem op ongeduldige toon.

Het meisje trad binnen en gaf Irene het briefje.

De jonge vrouw, gekleed met hoed en mantel en die juist bezig was, haar

handschoenen dicht te knopen, draaide het briefje om en om en vroeg toen:

— Wordt er op antwoord gewacht?

— Niet dat ik weet, madame.

Een ogenblik scheen de jonge vrouw besluiteloos te staan en toen scheurde zij met een haastige beweging de enveloppe stuk en las snel deze weinige woorden:

Kom dadelijk bij mij in de auto, waarin ik voor de deur op je wacht. Er is onweer aan de lucht. Treuzel niet, maar haast je, Bunny.

Irene haalde ongeduldig de schouders op en mompelde voor zich heen:

— Die bange haas. Welk gevaar zou mij hier te Londen nu nog kunnen bedreigen? Zij zullen wel zo verstandig zijn, mij niet opnieuw te arresteren. Mijn geduld kon wel eens uitgeput raken en... ik zou dingen kunnen vertellen, die heel onaangenaam zouden zijn voor zekere deftige en invloedrijke politici hier te lande; des te onaangenaamer, nu de verkiezingen voor de deur staan.

Daarop wendde zij zich tot het kamermeisje, dat was blijven wachten, en zei:

— Het is goed, ik kom dadelijk.

Het meisje ging heen en Irene wierp nog een laatste blik in de spiegel, verschikte wat aan haar kapsel, knoopte haar handschoenen dicht en verliet toen pas het vertrek, zonder zich in het minst te overhaasten; zij was al te zeker van haar zaak.

Zij daalde de trap af, stond nog even stil om een paar woorden te wisselen met de gerant, die vol bewondering de rijzige vrouw nakeek en betrad de vestibule.

Zij kon buiten de draaideur de auto zien staan, die blijkbaar op haar wachtte.

Een ogenblik bleef zij wantrouwend op dezelfde plek staan, maar toen zij het gelaat van Bunny, de kelner, zag, die ongeduldig naar buiten scheen te kijken, ging zij naar de auto, waarvan het portier reeds van binnen voor haar werd opengehouden.

Zij had ternauwernood haar voeten op de treeplank gezet of de wagen werd gestart en reed met grote snelheid weg, terwijl het portier dichtklapte.

— Wil je me nu eens dadelijk zeggen, wat die onzinnige waarschuwing te betekenen heeft, Bunny? vroeg Irene op kwade toon, terwijl zij zich tot de kelner wendde, die zwijsend in zijn hoekje was blijven zitten en niet eens scheen te hebben gemerkt, dat de jonge vrouw naast hem had plaats genomen.

Daar de jonge man geen antwoord gaf, ging Irene ongeduldig voort:

— Wat is er gebeurd? Waarvoor moet ik bevreesd zijn? Is er iets met Raffles? Spant hij mij soms een valstrik? Laat hij zich voor mij in acht nemen, dat is alles wat ik te zeggen heb. Maar waarom antwoordt je me niet? Waarom zit je daar alsof je geen tien kunt tellen? Welk gevaar bedreigt me?

Daar Bunny nog geen antwoord gaf, schudde de jonge vrouw hem ruw bij de arm heen en weer...

En op hetzelfde ogenblik viel Bunny dwars over haar schoot, alsof hij was flauw gevallen.

Irene uitte een luide kreet van woede en schrik:

— Een pop! Vervloekt, wat moet dat betekenen?

Er kwam leven onder een van de banken en een stem zei:

— Dat moet betekenen, madame Malkowska, dat gij van dit ogenblik af in mijn macht zijt en beter zoudt doen uw loopbaan voorlopig als geeindigd te beschouwen.

En Raffles gleed als een aal onder de bank te voorschijn, tegenover de jonge vrouw, met een revolver in de vuist.

Een enkele beweging was voldoende om aan weerszijden de gordijntjes te laten vallen; de auto was nu slechts verlicht door een klein gloeilampje aan de voorzijde.

In een opwelling van dolle woede wilde Irene zich op haar doodsvijand werpen.

Raffles echter wierp haar met kracht van zich af en de revolver sprak een al te duidelijke taal.

Toen trachtte zij een der portieren te openen, om naar buiten op straat te springen, op gevaar armen en benen te breken.

Het portier echter was dicht en ondanks haar rukken kon zij er geen beweging in krijgen...

Toen begon Raffles opnieuw:

— Gij kunt u alle moeite besparen, Irene Malkowska. Mijn maatregelen zijn goed genomen. Hoe vond gij de grap met de pop? Was zij niet uitmuntend? Gij moet weten, dat ik vanmiddag toevallig langs de uitstalling van een winkelier in confectiekleren kwam, die onder zijn winkelpoppen er een had, die frappant veel geleek op de heer Bunny, de kelner uit de Carlton Bar. Ik kocht het ding en ik mag tevreden zijn over het resultaat. Het overtrof mijn stoutste verwachtingen. Wat het origineel betreft, uw vriend bevindt zich veilig op zijn post en bedient ijverig de dames en de heren bezoekers. Gij behoeft u om zijnentwege niet ongerust te maken.

De jonge vrouw had Raffles met een blik van dodelijke haat aangekeken en vroeg nu, terwijl de woorden sissend over haar bleke lippen kwamen:

— Wat hebt gij met mij voor?

— Dat zult gij spoedig genoeg zien, antwoordde Raffles op korte toon.

— Gij wilt mij zeker uit de weg ruimen? vroeg de jonge vrouw op verachtelijke toon.

Raffles haalde slechts de schouders op en antwoordde:

— Die vraag beschaamt u meer, dan zij het mij doet. Gij kent mij dus nog slecht, naar ik zie. Neen, uw dood wil ik niet, al zoudt gij die misschien van de hand van de beul dubbel en dwars verdiend hebben. Gij hebt meer misdaden gepleegd, dan waarvan de officiële politie kennis draagt en als ik spreken wilde...

Hij wierp Irene een veelbetekenende blik toe en vervolgde:

— Maar het is mij voldoende, als gij voor enige tijd aan de circulatie wordt

onttrokken. De Engelse Justitie spaart u om een reden, die ik niet nader wil onderzoeken en die mij ook geen belang inboezemt. Maar de Parijse politie heeft geen reden hoegenaamd om u te ontzien. Ik weet, dat zij u zoekt, reeds een paar jaar. Daarheen voer ik u thans en gij zult daar uw straf boeten, en dank de hemel, dat gij er zo afkort, laaghartig, diep gezonken sujet! Aan u is niets meer te verbeteren; gij zijt misdadigster, omdat uw ziel er u toe dwingt

Irene liet een hysterisch lachje horen en riep op woeste toon:

— Raffles, de zedepreker. Raffles het heilige boontje. De man, die miljoenen heeft gestolen.

— Gestolen, ja, vermoord nooit. Geen lage daad heb ik mij zelf te verwijten, geen daad, waarvoor een gentleman zich zou moeten schamen. Wat ik deed, dat deed ik voor anderen en gij weet dat even goed als ik zelf. Maar genoeg hiervan, gij begrijpt dat toch niet.

En voor Irene Malkowska goed begreep wat Raffles voornemens was, had hij haar een doek met een bedwelmende stof bliksemsnel op de mond gedrukt.

De vrouw zwaalde even wild met de armen, die echter dadelijk slap naast haar neergleden. Zij was bewusteloos.

De tocht duurde nog ruim twee uren. Toen was de grens van de wereldstad bereikt. De auto sloeg een brede landweg in, die slechts spaarzaam werd verlicht door de weinige lantaarns. De huizen werden zeldzamer en eindelijk bereikte de auto een grote vlakte, die zich uitstreckte zover het oog reikte. Toen stopte de wagen.

Raffles stapte uit en tilde het slappe lichaam van de bewusteloze vrouw uit de auto. Hij legde haar ter zijde van de geheel verlaten weg en keek op zijn horloge.

— Wij zijn juist op tijd, James, zei

hij zacht, Mijnheer Brand kan over vijf minuten met de vliegtuigmachine geland zijn.

— Kan het geen gevaar, mylord, met die duisternis? vroeg de reus een weinig bezorgd.

— Niet in het minst, James, antwoordde Raffles. Mijnheer Brand kent deze streek op zijn duimpje en zou desnoods met gesloten ogen kunnen landen. De maan schijnt, het veld is groot, bomen zijn er niet en wij kunnen hem ten overvloede aanstonds, nadat wij de motor gehoord hebben, het sein geven. Ik geloof, dat ik de „Duiwel der Lucht" reeds hoor aankomen.

Inderdaad, in de verte klonk het gebrom van een snel draaiende schroef. Raffles had een der lantaarns van de auto zodanig gedraaid, dat de krachtige lichtbundel rechtstendig naar boven scheen en aldus een baken vormde voor Brand, die zeer snel naderde, gezeten achter de stuurknuppel van Raffles' wonderbaarlijke vliegtuigmachine.

Vijf minuten later streek de „Duiwel der Lucht" zacht als een meeuw op de heidevlakte neer.

Snel droeg Henderson in zijn armen de bewusteloze vrouw naar de cockpit, terwijl Raffles bij de auto de wacht hield. Daarna keerde hij terug, sprong achter het stuurwiel van de auto en reed snel weg, nadat Raffles hem had meegedeeld dat hij dezelfde nacht nog zou terug zijn.

Geen volle twintig minuten later werd Irene Malkowska, nog altijd bewusteloos, door Raffles neergelegd op een bank in het Bois de Boulogne, dicht bij Parijs en, achter een dikke boom verscholen, bleef hij wachten, tot een telefonisch gewaarschuwde afdeling der Sureté de misdadigé vrouw had gevonden, benevens het verklarend briefje, dat Raffles op haar borst had gespeld...

Politiek en Liefde

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

75.513 - LIMBURGSE DRUKKERIJEN, N. V.
HASSELT.

Gedrukt in België

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.